



(Καλαί Τέχνη). ΜΙΑ ΕΚΠΑΛΗΞΙΣ. (Έργον Wagrez)

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

Ἡ διάσημος Ἄρτεμις τοῦ Ποατιέ, ἐρωμένη τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Φραγκίσκου τοῦ Α', ἦτο κόρη τοῦ Κόμητος Σαίν-Βαλλιέ, γέροντος ἀνήκοντος εἰς ἓνα τῶν ἀριστοκρατικωτέρων γαλλικῶν οἰκῶν. Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη σκηνὴ παριστᾷ βασιλικὴν ἐορτὴν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Λούβρου, τὴν ὁποίαν συνταράσσει ἡ παρουσία τοῦ γέροντος Σαίν-Βαλλιέ, ἐρχομένου ἵνα ἐλέγξῃ τὸν Βασιλέα ἐπὶ τῇ ἀτιμώσει, ἣν προσῆψεν εἰς τὴν κόρην καὶ τὴν γενεάν του.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ὁ Βασιλεύς, Τριβουλέτος, Αὐλικοί,
Σαίν Βαλλιέ ἐν μεγάλῳ πένθει, λευκοπώγων καὶ λευκόθριξ.

Σαίν Βαλλιέ

Ὅχι, Βασιλεῦ,

Θὰ σὰς λαλήσω.

Ὁ Βασιλεὺς

Ὁ Σαίν Βαλλιέ!

Σαίν Βαλλιέ

Αὐτὸ

Τὸ ὄνομά μου εἶνε.

(Ὁ Βασιλεὺς ὀργίλος προχωρεῖ πρὸς αὐτόν. Ὁ Τριβουλέτος τὸν ἀναχαιτίζει).

Τριβουλέτος

Βασιλεῦ, ἐμὲ

Νὰ τὸ προσαγορεύσω τὸ γερόντιον

Ἀφήσατέ με.

(πρὸς τὸν Σαίν Βαλλιέ μεθ' ὕψους θεατρικοῦ)

Κυρίέ μου, καθ' ἡμῶν

Συνωμοτήσατε καὶ χάριν σὰς ἐδώσαμεν

Ὡς Βασιλεῖς γενναῖοι καὶ ἐπιεικεῖς.

Πολὺ καλά. Τὶ λύσσα σὰς κατέλαβε

Καὶ ἀπὸ τὸν γαμβρόν σας θέλετ' ἐγγονούς;

Ὁ κύριος γαμβρός σας εἶνε φοβερός,

Κακοσχηματισμένος, κακορρίζικος,

Μὲ μιὰ ἐλγὰ ἀπὸ κρέας εἰς τὴν μύτην του,

Μονόφθαλμος, γεμάτος κόκκαλα, χλωμός,

Καὶ μαλλιαρός, ἐπίσης κοιλαρᾶς ὡσάν

(Δεικνύει τὸν Δὲ Κοσσέ, ὅστις ἐξοργίζεται)

Τὸν κύριον, καμπούρησ ὡς ἐγώ. Καὶ ποῖός

Δὲν θὰ γελοῦσε, ἐὰν ἐβλεπε ποτὲ

Τὴν κόρην σας μαζῆ του! Ἄν ὁ Βασιλεὺς

Δὲν ἔφερε ταχέως τὴν διόρθωσιν,

Στρεβλοὺς ἐγγόνους θὰ σὰς ἐπρομήθευεν,

Ἐγγόνους τερατώδεις, μὲ πυρρὰ μαλλιά,

Σπασμένα δόντια, κολοβοὺς, φρικώδεις καὶ
Γελοῖους, κοιλαράδες ὡς ὁ κύριος,

(Δεικνύει τὸν Δὲ Κοσσέ, ὃν καταγανακτοῦντα χαιρετᾷ)

Καὶ μὲ καμποῦρα ὡς ἐγώ. Παραπολὺ

Ἄσχημος εἶνε ὁ γαμβρός σας. Ἄφετε

Ὁ Βασιλεὺς νὰ πράξῃ ὅ,τι σκέπτεται

Καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐγγονοὺς θὰ ἔχετε

Ἐλαφροτάτους, ὥστε νὰ σὰς ἀποσποῦν

Τὰ γένεια, νὰ σκαλόνουν εἰς τὰς κνήμας σας.

(Οἱ Αὐλικοὶ χειροκροτοῦσι τὸν Τριβουλέτον μετ' ἀλαλαγμῶν καὶ
γελῶτων)

Σαίν Βαλλιέ χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸν γελωτοποιῶν

Ἴδου καὶ μιὰ ὕβρις περισσότερον.

Ἵμεῖς ἀκούσατέ με, Βασιλεῦ, ἀφοῦ

Ὡς Βασιλεὺς τὸ χρέος τοῦτο ἔχετε.

Μίαν ἡμέραν εἶπατε γυμνόποδα

Ἐπὶ τῆς λαιμητόμου νὰ με φέρωσι,

Κ' ἐκεῖ τὴν χάριν μοι ἐδώσατε. Ὡ ναί,

Σὰς εἶχα εὐλογῆσει, ὅλως ἀγνωῶν

Τὶ δύναται νὰ κρύπτῃ ὑπὸ χάριτα,

Ἦν ἀπονέμει Βασιλεὺς. Τὸ αἰσχός μου

Ἵπὸ τὴν χάριτά μου ὑπεκρύψατε.

Ναί, Βασιλεῦ, οὐδόλως εὐλαβούμενος

Μίαν ἀρχαίαν γενεάν, τῶν Ποατιέ

Τὸ αἶμα, τὸ ὁποῖον ἐξηυγένισαν

Αἰῶνες δέκα· ἐνῷ μ' ὄλην τὴν ψυχὴν,

Ὅταν ἀπὸ τὴν Γρέβην ἐπανεστρεφά,

Τὸν νικηφόρον καθικέτευα Θεὸν

Νὰ σὰς χάριση ἔτη ἑνδοξα,

Ὅποσα ἔτη ἀριθμεῖ ὁ βίος μου,

Ἵμεῖς, Φραγκίσκος ὁ τοῦ Βαλλοά, εὐθὺς

Τὴν νύκτα, ἀνευ φόβου, οἴκτου ἢ αἰδοῦς,

Ἐρωτος ἀνευ, ἐν τῇ κλίνῃ σας, ἐν ἣ

Εὐρίσκει τάφον ἢ τιμὴ τῶν γυναικῶν,

Ἐθραύσατ', ἐμιάνατ', ἐμαράνατε

Καὶ ἠτιμάσατε τὴν κόμησσαν Βρεζέ,

Τὴν Ἄρτεμιν, τὴν κόρην τοῦ Δὲ Ποατιέ.

Λοιπόν, ὁπόταν ἐπερίμενα ἐγώ

Αὐτὴν τὴν χάριν, ἥτις μὲ ἠτίμασε,

Σὺ εἰς τὸ Λοῦβρον, ὦ σεμνὴ μου Ἄρτεμις,

Ἐφέρεσο· καὶ οὗτος Βασιλεὺς, χρισθεὶς

Ἰππότης ἀπὸ τὸν Βαγιάρ, γεροντικὰς

Ἐπιθυμίας ἔχων, τὸν πατέρα σου

Κρατῶν ὑπὸ τοὺς πόδας, τῷ ἐχάριζεν

Ὀλίγας ἔτ' ἡμέρας βίου ἀσθενοῦς,

Ἵνα ἐξαγοράσῃ τὴν αἰσχύνῃ σου!

Ὡ δυστυχία! Τὸ ἰκρίωμα,

—Εἶνε φρικώδες καὶ νὰ τὸ σκεφθῇ κανεὶς!—

Τὸ ποῖον εἰς τὴν Γρέβην ἦλθε κ' ἔστησε

Μίαν αὐγὴν ὁ δῆμιος, ἐπέπρωτο,
 Πρὶν φθάσῃ ἢ ἡμέρα εἰς τὸ τέλος τῆς,
 Νὰ γείνη ἢ ἡ λαιμητόμος τοῦ πατρὸς
 Ἡ ἢ πᾶστας τῆς κόρης! ὦ θεέ μου, σὺ
 Ὅστις μᾶς κρίνεις, τί νὰ εἶπες ἄρά γε
 Ἄνωθεν ὅταν ἔπεσε τὸ βλέμμα σου
 Ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, κ' αἵματοσταγῆ,
 Μεμολυσμένην, ῥυπαράν, ἐν ταραχῇ
 Τοῦ Βασιλέως εἶδες τὴν ἀσέλγειαν,
 Ὑπὸ ἐπιεικείας ἔνδυμα, ἐκεῖ
 Κυλιομένην! Βασιλεῦ, πολὺ κακῶς
 Ἐπράξατε. Τὸ αἶμα ἑνὸς γέροντος
 Ἐὰν καθίστα ἐρυθρὸν τὸ ἔδαφος
 Δὲν ἔβλαπτεν. Ὁ γέρων, ἴσως σεβαστός,
 Τὸ ἤξιζε διότι ἦτο ἐναντιὸς σας.
 Ἀλλὰ τὸ τέκνον νὰ ἀρπάσῃτε ἀντὶ
 Τοῦ γέροντος, καὶ νὰ κατασυντρίψῃτε
 Ὑπὸ τοὺς πόδας τόσον θριαμβευτικῶς
 Μίαν γυναῖκα κλαίουσαν, ἥτις πολὺ
 Εὐκόλως ἐπτοεῖτο, εἶνε πρᾶξις τις
 Ἀνίερος καὶ λόγον θ' ἀποδώσῃτε!
 Τὰ δικαιώματά σας ὑπερέβητε
 Παραπολύ. Ἄνηκεν ὁ πατὴρ εἰς σᾶς,
 Ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ κόρη. Τοῦτο χάριτα
 Καλεῖτε ἴσως! Καὶ βεβαίως εἴμ' ἐγὼ
 Ἀχάριστος! Κάλλιον ἦτο, Βασιλεῦ,
 Ἀντὶ τὴν κόρην μου νὰ ἀπατήσῃτε,
 Ἐντὸς τῆς φυλακῆς μου νὰ μὲ ἴδητε.
 — Φονεύσατέ με, Βασιλεῦ, θὰ ἔκραζα!
 Ἀλλὰ διὰ τὸ γένος καὶ τὴν κόρην μου
 Ζητῶ τὸ ἔλεός σας! Θανατώσατε
 Ἐμέ, τὸν τάφον χιλιάκις προτιμῶ
 Τῆς κατασχύνης! ὦ, ἄς πέρσ' ἡ κεφαλῆ,
 Παρὰ νὰ φέρω στίγμα εἰς τὸ μέτωπον!
 Κυρίαρχέ μου Βασιλεῦ — οὕτως ὑμᾶς
 Καλεῖ ὁ κόσμος — ἐπιστεύσατέ ποτε,
 Ἀποκριθῆτε εἰς αὐτό, ὦ Βασιλεῦ,
 Ὅτι χριστιανός τις, κόμης, εὐγενῆς
 Τὴν κεφαλὴν του δὲν θὰ ἐθυσίαζεν,
 Ἐάν, ἀντὶ νὰ λείπῃ αὐτῆ, ἡ τιμὴ
 Τοῦ ἔλειπε! — Τοιαῦτα θὰ σᾶς ἔλεγον
 Καὶ τὸ ἐσπέρας μ' ἄσπιλον τὸ μέτωπον
 Καὶ μὲ ψυχὴν ἀθώαν ἢ θυγάτηρ μου,
 Εἰς τὸν ναόν, πλησίον τοῦ φορείου μου,
 Θ' ἀνέπεμπε δεήσεις ὑπὲρ σεβαστοῦ
 Πατρὸς τιμημένη! Βασιλεῦ, ἐδῶ
 Τὴν κόρην μου δὲν ἤλθα νὰ μοῦ δώσῃτε.
 Ὅπότεν τὴν τιμὴν του ἔχασε κανεὶς
 Δὲν ἔχει πλέον οἰκογένειαν. Ἐάν
 Σᾶς ἀγαπᾷ ἢ ὄχι μ' ἔρωτ' ἄφρονα
 Δὲν ἐξετάζω. Ὅ,τι αἰσχος κατεκάλυψε
 Δὲν ἔχω πλέον νὰ μεμφθῶ. Κρατεῖτέ την.
 Ἀλλὰ ἐσκέφθην μόνον ἵνα ἔρχωμαι
 Νὰ συνταράσω πᾶσαν ἑορτὴν ὑμῶν,

Καὶ ἕωσοῦ πατὴρ τις, εἶτε ἀδελφός,
 Ἡ σύζυγος — θὰ γείνη τοῦτο κάποτε —
 Ἐκδικητῆς μας γείνη καθ' ὑμῶν, ὠχρός
 Εἰς ὅλα σας τὰ δεῖπνα θὰ προσέρχωμαι
 Διὰ νὰ κράζω: — Βασιλεῦ, πολὺ κακῶς
 Ἐπράξατε. Ὑμεῖς δὲ θὰ μ' ἀκούετε,
 Χωρὶς τὸ μέτωπόν σας νὰ ἐγείρητε
 Τὸ σύνοφρυ, πρὶν παύσω νὰ σᾶς ὀμιλῶ.
 Ἡθέλατε βεβαίως εἰς τὸν δῆμιον
 Μὲ παραδώσει, ἵνα ἡ φωνὴ αὐτῆ
 Τῆς ἐκδικήσεώς μου παύσῃ. Ἀλλ' αὐτὸ
 Δὲν θέλετε τολμήσει, ἀπὸ φόβον μὴ
 Ὁ σκελετός μου ἐπανέλθῃ αὔριον,
 (δεικνύων τὴν κεφαλὴν του)

Νὰ σᾶς λαλήσῃ μὲ τὴν κεφαλὴν αὐτὴν
 Εἰς χεῖρας!

Ὁ Β α σ ι λ ε ῦ ς ἑξαπτόμενος

Τοῦτο εἶνε θράσος φοβερόν,

Παραφροσύνῃ!

(τῷ Δὲ Πιέν)

Δούξ, κρατήσατε εὐθὺς

Τὸν κύριον.

(Ὁ Δὲ Πιέν νεύει εἰς δύο φρουρούς, οὔτινες τίθενται
 ἑκατέρωθεν τοῦ Σαῖν Βαλλιέ).

Τ ρ ι β ο υ λ ἔ τ ο ς γ ε λ ῶ ν

Παράφρον εἶνε τὸ γερόντιον,

ὦ Βασιλεῦ!

Σ α ῖ ν Β α λ λ ι ἔ, ἐγείρων τὸν βραχίονα,

Κ' οἱ δύο σας κατάρτατοι

Νὰ ἦσθε!

(πρὸς τὸν βασιλέα)

Νὰ ὠθήτε κατὰ λέοντος

Ἐκπνέοντος, ὦ Βασιλεῦ, τὸν κύνα σας

Δὲν σᾶς ἀρμόζει.

(πρὸς τὸν Τριβουλέτον)

Ὅστις καὶ ἂν ἦσαι σύ,

Δούλε μ' ἐχίδνης γλῶσσαν, ποῦ περιγελᾷς

Ἐνὸς πατρὸς τὸ ἄλγος, καταρῶμαί σε.

(πρὸς τὸν βασιλέα)

Ἡξίου ἀναλόγως μὲ τὸ μεγαλεῖόν μου

Ἡ Σὴ Μεγαλειότης νὰ μ' ὑποδεχθῇ.

Εἰς Βασιλεὺς σεῖς εἶσθε καὶ ἐγὼ πατήρ.

Πρὸς ἓνα θρόνον εἶνε ἰσοδύναμος

Ἡ ἡλικία. Καὶ οἱ δύο φέρομεν

Ἐν στέμμα, τὸ ὅποιον δὲν ἀποτολμᾷ

Μὲ βλέμμα ν' ἀτενίσῃ αὐθαδὲς κανεὶς.

Τὸ στέμμα σας ἐξ ἴων ἀπαρτίζεται

Χρυσῶν, τὸ ἰδικόν μου ἐκ λευκῶν τριχῶν.

Ὅπότεν τις τολμήσῃ ἱερόσυλος

Νὰ ἐξυβρίσῃ, Βασιλεῦ, τὸ στέμμα σας,

Τὸ ἐκδικεῖτε σεῖς — τὸ ἄλλο ὁ Θεός.

(Μετᾳφρασίς)

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Εἶμεθα τὰ ἄνθη τοῦ χοροῦ, τὰ δυστυχῆ θύματα τῶν χαρμοσύνων ἑορτῶν.

Ἐρχόμεθα δειλά καὶ κόσμια, ἐστολισμένα μόνον διὰ τῶν ἀφελῶν ἡμῶν θελγήτρων καὶ πρέπει νὰ παλαιώσωμεν πρὸς τὰ ἄνθη ἐκεῖνα τῆς γῆς, ἅτινα καλοῦσιν ἀδάμαντας.

Τέκνα τοῦ πυρός τὸ ὀπάλιον, ὁ ἀμέθυστος, τὸ τοπάζιον, ἡ κάλαϊς, σπινθηροβόλοισιν ὑπὸ τὴν αἴγλην μυρίων λαμπτήρων.

Ἡμεῖς πάλιν τέκνα τοῦ ἀέρος καὶ τῆς δρόσου, ἀνοίγομεν τὰ ὄμματα, μόνον διὰ νὰτενίσωμεν τὴν Σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ χοροῦ μᾶς ἀποξηραίνει, μᾶς φλέγει καὶ μετ' ὀλίγον φυλλορροοῦμεν.

Ἦραϊα νεᾶνις, διατί μᾶς ἐγκατασπείρεις εἰς τὴν ὠραϊαν σου κόμην; Παρατήρησον ἐπὶ τοῦ κοσμητηρίου σου! Δὲν ὑπάρχουσιν ἐκεῖ ἄνθη, φιλοτεχνηθέντα ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἄνθη εἰς τὰ ὅποια οὔτε ἡ θερμότης, οὔτε ὁ κονιορτός, οὔτε τῶν πολυφώτων αἱ ἀκτίνες, οὔτε τοῦ πλήθους ὁ συγχρωτισμός ἐμποιεῖ φόβον;

Μὴ μας παραλάβῃς εἰς τὸν χορόν, ὦ νεᾶνις· ἄφες νὰ διαίνωνται οἱ εὐκαμπτοὶ ἡμῶν πέδες εἰς τοὺς κρυσταλλίνους τούτους ἀμφορεῖς! Ὁ ἄρωματίσωμεν τὸν θάλαμόν σου καὶ, ὅταν ἐπανεέλθῃς ὠχρά, κεκμηκυῖα, ὄνειροπόλος, θὰ μᾶς ἴδῃς πάλιν ὑπομειδιῶντα καὶ θὰ κοσμήσωμεν κατόπιν διὰ γλυκῶν ὀνείρων τὸν παρθενικὸν ὕπνον σου.

Μὴ μας ὀδηγῆς εἰς τὸν χορόν, ὦ νεᾶνις....

Ἄλλ' οἴμοι! δὲν μᾶς ἀκούει· περιβάλλομεν διὰ δροσεροῦ ἀναδέσμου τὴν ὠραϊαν αὐτῆς κόμην, θάλλομεν ἐπὶ τοῦ ἀγαλματινοῦ αὐτῆς στέρνου. Ἐμπρός! πρέπει νὰναχωρήσωμεν· εἶμεθα τὰ ἄνθη τοῦ χοροῦ, τὰ δυστυχῆ θύματα τῶν χαρμοσύνων ἑορτῶν.

Τὰ φύλλα μας θάποσπασθῶσιν ἐν πρὸν ἐν καὶ θὰ κυλισθῶσι χαμαί· ὁ χορὸς δὲν θὰ ἔχῃ λήξῃ ἔτι καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ εὐρισκώμεθα πλέον ἐπὶ τῆς κόμης ἐκείνης. Τὴν ἐπαύριον δὲ ἀφιλόκαλός τις θεράπων θὰ μᾶς περιουναγάγῃ καὶ θὰ μᾶς ρίψῃ εἰς τὴν ὁδόν.

Διὰ τελευταίαν φοράν, ὠραϊά κόρη, ἄφες μας ἐδῶ· εἶναι τόσῳ ὠραῖος δι' ἡμᾶς ὁ παρθενικὸς θάλαμός σου!

Ἀναχωρεῖς.... Πρόσεξε νεᾶνις! Ζῶν ἄνθος τοῦ κόσμου, κόσμημα τοῦ χοροῦ πλήρες ζωῆς καὶ νεότητος, ἴσως ποτε ἢ κοινωνία κυλίσῃ καὶ σὲ ἀστόργως χαμαί, ὡς ἡμᾶς, καὶ σ' ἐγκαταλίπη ἔρημον ἐν τῇ ὁδῷ.

ΛΕΥΚΑΚΑΝΘΑ

Ἠρώτησα τὴν Λευκάκανθα, διατί τὴν ἀγαπῶ τόσο.

Διατί τὸ ρόδον, πλήρες δακρῶν πρωϊνῆς δρόσου, διατί τὸ κρῖνον, προσκλίνον ἐπιχαρίτως ἐπὶ τοῦ κλωνίου του,

διατί τὸ χάριεν λείριον μοὶ φαίνονται ἤττον ὠραῖα ἐκείνης;

Διατί προτιμῶ τὸ ἄρωμά της τοῦ ἀρώματος τοῦ ἴου, τῆς βανιλλίας, τοῦ μελισσοχόρτου, καὶ διατί ἡ θεά της μοὶ προξενεῖ ἀκαταλήπτους παλμούς;

Ἐδρεψα τὴν κληματίδα εἰς τὸ χεῖλος τῶν χαραδρῶν, τὸ λευκάνθεμον ἐν τοῖς ἀγροῖς, τὸν θύμον εἰς τὰς κλιτύας τῶν λόφων. Κληματίδα, λευκάνθεμα, θύμον, διατί, ὦ ἀγνή λευκάκανθα, πάντοτε τὰ περιεφρόνησα πρὸ ἐνὸς κλάδου σου;

Ἡ Λευκάκανθα μοὶ ἀπήντησε.

— Δὲν ὑπάρχει μεταξύ τῶν ἀναμνήσεών σου ἀνάμνησίς τις, πρὸ τῆς ὁποίας πᾶσα ἄλλη ὠχρίᾳ, ἀμαυροῦται;

Ἐπὸταν ἀναπολῆς τὰ προσφιλῆ τῆς καρδίας σου φάσματα, μεταξύ τούτων δὲν ὑπάρχει τι τοῦ ὁποίου ἡ σκιά σοὶ φαίνεται προσφιλεστέρα, ἡδύτερον τὸ μειδίωμα;

Τὸ φάσμα τοῦτο εἶναι ἐκείνη, ἢν δεκαπενταέτης ἔτι ἠγάπησας, ἡ κόρη, ἥτις, παιδίον τότε, σὲ ἤκουεν ὑπὸ τὰς καστανέας μὲ τὴν λευμιένην κόμην της, τὴν μακρὰν καὶ λευκὴν ὡς χιόνα ἐσθῆτά της, τὴν συμπαθῆ ὠχρότητα, ἥτις διηύγαζε τὴν μορφὴν της, μὲ τοὺς γλαυκοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς, τοὺς πλήρεις τρυφερότητος καὶ μαγείας· εἶναι ἐκείνη ἥτις ὠφελε νὰ ἦναι ἡ σύντροφός σου ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἥτις τώρα εἶναι ὁ ἀγαθός σου ἄγγελος ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ἡμῖν ἐκεῖ, ἐγγύς που, ὅτε τῇ εἶπες: Σὲ ἀγαπῶ. Σᾶς ἤκουον, σᾶς ἤκουον ἐκεῖ καὶ τινάξασα τοὺς κλώνας μου, ἐρράντισα τὸ πρῶτον ὑμῶν φίλημα, διὰ τῆς εὐώδους δρόσου τῶν φύλλων μου.

Ἠκροάσθην τοὺς νέους ὑμῶν ὄρκους, παρετήρησα τὰς ἀγνάς σας θωπείας.

Τὸ πρῶτον ἄνθος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστολίσθη ἐκείνη, ἤτο τὸ ἄνθος μου, τὸ ἄνθος τῆς λευκακάνθης. Ἐκλίνα ἐπίτηδες ἐπὶ τοῦ ὠραίου μετώπου της καὶ μὲ ἀφήρπασας.

Ἀνεμίγνυον τὴν πνοὴν μου πρὸς τὴν πνοὴν σας, ἠρμάτιζον τὰς ἀθύρας ὑμῶν συνδιαλέξεις.

Βλέπουσα ἐμὲ ἤδη ἐνθυμεῖσαι Ἐκείνην καὶ μὲ προτιμᾶς τῶν ἀδελφῶν μου, διότι εἶμαι ἡ λευκάκανθα, τὸ ἄνθος τῶν πρώτων ἐρώτων σου.

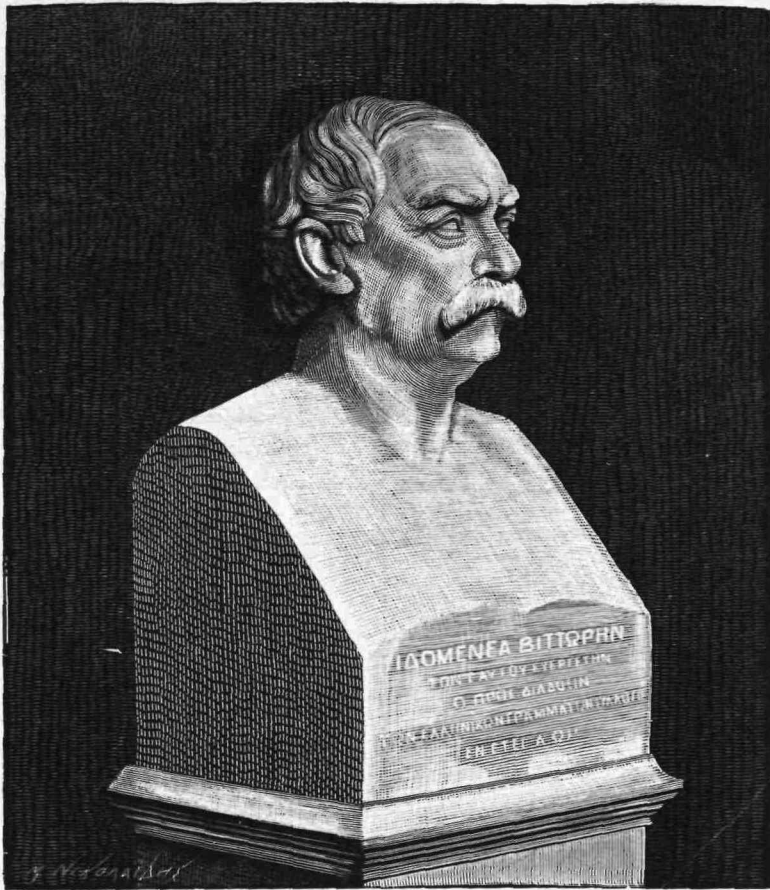
ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ

Τὸ Ρόδον ἔλεγε πρὸς τὸ Ἀμάραντον.

— Ἐζήσαμεν πλησίον ἀλλήλων, ἐπὶ τῆς αὐτῆς τοῦ λόφου κορυφῆς· τὸ ἔαρ μετὰ μικρὸν παρέρχεται καὶ αἰσθάνομαι τὰ φύλλα μου ἀποξηραίνόμενα. Αὖριον δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, ἐν ᾧ σὺ θὰ ζήσης, θ' ἀκούσης τὰ χαρίεντα τοῦ κορυδαλοῦ ἄσματα· θὰ δυνηθῆς, ὡς ἐκεῖνος, νὰ χαι-

ρετίσῃς τὸν Ἥλιον, ὅταν θὰ ἔλθῃ νάποξηράνη τοὺς καθ-
ύγρους ἐκ τῆς ἐωθινῆς δρόσου κλῶνάς σου. Εἶνε τόσω
γλυκεῖα ἡ ζωὴ· διατί λοιπὸν εἶμαι καταδεδικασμένον εἰς
θάνατον!

Τὸ Ἀμάραντον ἀπήντησε.
— Τὸ πᾶν μεταβάλλεται, τὸ πᾶν ἀνανεοῦται ἐν τῇ
φύσει· ἐγὼ μόνον δὲν μεταβάλλομαι!
Δὲν μοὶ δωρεῖ νέαν ἀκμὴν τὸ ἔαρ· τὰ φύλλα μου φέ-



ΙΔΟΜΕΝΗ ΞΥΣ ΒΙΤΤΩΡΗΣ

ΜΕΓΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

(Γλυπτικὸν ἔργον Γ. Βρούτου ἐκ φωτογραφίας τοῦ κ. Μωραΐτου)

ρουσιν ὄλον τὸ θάλπος τοῦ θέρους, ὄλους τοὺς πα-
γετοὺς τοῦ χειμῶνος καὶ αἰωνία ὠχρότης τὰ κοσμεῖ.

Οὐδέποτε ἀκούω περὶ ἐμὲ τὸν γλυκὺν τῶν μελισσῶν
βόμβον· οὐδέποτε ἡ χρυσαλλίς μὲ θωπεύει διὰ τῆς ἐλα-

φρᾶς πτέρυγός της· ἡ αὔρα διέρχεται ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν
μου χωρὶς νὰ σταματήσῃ· αἱ νεάνιδες ἀπομακρύνονται
ἀπ' ἐμοῦ· τίς θὰ ἐπεθύμει νὰ δρέψῃ τὸ ἄνθος τῶν μνη-
μείων, τὸ ψυχρὸν καὶ σοβαρὸν ἀμάραντον!

Κίνησον μίαν ἔτι φοράν τὰ ὠραῖα σου φύλλα, ὠραῖον μου Ρόδον, εἰς σημεῖον φαιδρότητος· ὕψωσε τὰ ὄμματα σου πρὸς τὸν Οὐρανὸν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσης· εἶσαι εὐτυχές, διότι θάποθάνης!

Ἐν ᾧ ἐγώ, δυστυχῆς κατάδικος, θὰ ὑπομείνω τὴν ἀνίαν τῶν ὠχρῶν ἡμερῶν καὶ τῶν μακρῶν τοῦ χειμῶνος νυκτῶν, θὰ αἰσθανθῶ φρίσσοντας τοὺς ὤμους μου ὑπὸ τὴν χιόνα καὶ θάκούσω ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐρέβους τὴν μονότονον οἰμωγὴν τῶν νεκρῶν!

Θάποθάνης λοιπόν, ᾧ Ρόδον· ἡ ψυχὴ σου θ' ἀπατμισθῆ πρὸς τὸν οὐρανὸν μετὰ τοῦ ἀρώματός σου.

Σοὶ ἐμπιστεύομαι τὴν προσευχὴν μου, ᾧ ἀδελφέ μου· εἶπε εἰς Ἐκεῖνον, ὅστις ἐπλασεν ἀμφοτέρους, ὅτι ἡ ἀθανασία εἶναι ἀπαίσιον δῶρον! Ἄς μὲ καλέσῃ πλησίον του!

ΤΑ ἈΝΘΗ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Σὰς ἀγαπῶ, ἄνθη τῆς νυκτός· σὰς προτιμῶ ὄλων τῶν ἀδελφῶν σας ἀνθέων, τὰ ὅποια θάλλουσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Μόλις ὁ ἥλιος ἀφανισθῆ ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ρίπτωσι μακρὰς φανταστικὰς σκιὰς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τότε τὸ ἄνθος τῆς νυκτός ὑπανοίγει τὰ πέταλά του καὶ αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ Ἀστέρος τῆς νυκτός παίζουσι παλμῶδεις ἐπὶ τῶν φύλλων του.

Τὰ ἄνθη καὶ οἱ ἀστέρες εἶνε ἀδελφοί· τί λέγουσι μεταξὺ των;

Διηγοῦνται πρὸς ἀλληλα τὰς θλίψεις τῆς ἡμέρας· ἀνταλλάσσουσιν ἀκτῖνας καὶ ἀρώματα, ἀναμιγνύουσι τὴν ψυχὴν των πρὸς τὴν μεγάλην τῆς φύσεως ψυχὴν.

Τὸ ἄνθος τῆς νυκτός ἀγαπᾷ τοὺς δυστυχεῖς.

Ὡς ἡ βοῆ τοῦ ἀνέμου, ὡς ὁ ψίθυρος τοῦ κυλιομένου ὕδατος, τὸ ἄρωμα αὐτοῦ παρηγορεῖ.

Ἀκούει τὸ παράπονον τοῦ βοσκοῦ, ὑπομειδᾷ εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις τῆς νέας κόρης, τείνει τὸ οὖς εἰς τὸ ᾄσμα τοῦ ποιητοῦ.

Τὸ ἡδὺ αὐτοῦ ἄρωμα παρέχει μυστηριῶδες θέλητρον εἰς τὴν πρώτην ὑμῶν ἐρωτικὴν συνέντευξιν, σὰς περιβάλλει δι' ἀτμῶδους πέπλου ἀθωότητος καὶ ἀγνείας.

Οὐδὲν ἔντομον θίγει διὰ τῶν μικρῶν αὐτοῦ ποδῶν τὰ ἄνθη τῆς νυκτός· ὁ πυραύστης βομβεῖ περὶ αὐτά· μόλις ἐπιψαύει τὴν κάλυκά των, ἀλλὰ φοβεῖται νὰ σταματήσῃ ἐπ' αὐτῶν.

Ἐφ' ὅσον τὰ δάση φρικιῶσιν ὑπὸ τὴν νυκτίαν πνοήν, ἐφ' ὅσον κελαρύζει ὁ δροσερὸς ρύαξ, ἐφ' ὅσον οἱ ἐρασταὶ συνδιαλέγονται, ἐφ' ὅσον ψάλλουσι οἱ ποιηταί, τὸ ἄνθος τῆς νυκτός εὐρύνεται, διαπτύσσει τὰ πέταλά του.

Παλμοί, πόθοι, ψίθυροι, ᾄσματα, ἀρωματώδεις ἐρώτων πνοαί, τὰ πάντα ἀναμιξ ἀφιπτανται πρὸς τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ μεταπίπτουσιν ὡς σταγόνες ἐωθινης δρόσου ἐπὶ τῆς ἐξυπνώσης φύσεως.

Τὸ ἄνθος τῆς νυκτός, μόλις ἡ πρώτη τοῦ Ἠλίου ἀκτὶς φωτίσῃ τὴν γῆν, κλείει ἐρμητικῶς τὰ πέταλά του καὶ

ζηλοτύπως κρύπτει ἐν τῇ κάλυκι αὐτοῦ τὸν ὑγρὸν μαργαρίτην, ὃν ἡ νυκτὶα δρόσος ἐπαφῆκεν ἐπ' αὐτοῦ.

Οὕτως ἐγκλείει, μετὰ στοργῆς, ὀποιοιτῆς ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸν θησαυρὸν τῶν ὄνειροπολήσεων, ἅς ἀπεκόμισεν ἐκ μακροῦ ρεμβασμοῦ.

ΤΟ ΛΕΥΚΑΝΘΕΜΟΝ

Ἡ Ἄννα ἠγέρθη τῆς κλίνης αὐτῆς μόλις ὑπέφωσκεν ἡ αὐγὴ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν λειμῶνα.

Τὸ πτηνὸν μόλις ἤδη ἄρχεται νὰ λαρυγγίζῃ εὐστρόφως, τὰ ἄνθη κλίνουσι ἐτι βαρεῖαν ἀπὸ τῆς δρόσου τὴν κάλυκα.

Ἡ Ἄννα τείνει τὰ βλέμματά της κύκλῳ καὶ τὰ προσηλοῖ ἐπὶ τινος Λευκανθέμου.

Ἦτο τὸ ὠραιότερον Λευκάνθεμον τοῦ λειμῶνος καὶ μόλις διαπτύξαν τὰ πέταλά του ἐπὶ τοῦ μικύλλου κλωνίου του, ἐθεώρει ἡδέως τὸν οὐρανόν.

Ἰδοῦ, εἶπεν ἡ Ἄννα, ἐκεῖνο τὸ ὅποτον πρέπει νὰ συμβουλευθῶ.

— Ὡραῖον, Λευκάνθεμον, προσέθηκε, κλίνουσα πρὸς τὸν κατάλευκον μάντιν, θὰ μοὶ ἐξηγήσῃς τὴν ἐρώτησίν μου! Μὲ ἀγαπᾷ; ...

Καὶ ἔδρεψε τὸ πρῶτον φύλλον.

Ἦκουσε τότε τὸ Λευκάνθεμον ἐκπέμπον λεπτὴν παραπόνου φωνήν.

— Ὡς σὺ ἤμην καὶ ἐγὼ νέα καὶ ὠραία κόρη, ᾧ μικρὰ Ἄννα· ὡς σὺ ἔζησα καὶ ἠγάπησα, εἶπε τὸ Λευκάνθεμον.

Ὁ Αἰμύλιός μου δὲν προσηλώθη εἰς ἐν καὶ μόνον ἄνθος διὰ νὰ γνωρίσῃ ἐὰν τὸν ἠγάπων.

Μὲ ἠρώτα αὐτὸς οὗτος, ἀποσπῶν καθ' ἐκάστην μίαν συλλαβὴν τῆς λέξεως τοῦ ἔρωτος καὶ ἀναγκάζων με κατ' ὀλίγον νὰ τῷ τὸ εἶπω. Ὡς ἀφαιρεῖς ἐν πρὸς ἐν τὰ φύλλα μου, μοὶ ἀφήρει ἐν πρὸς ἐν ἐκεῖνος πᾶν ἡδὺ συναίσθημα — τὴν προστασίαν τῆς ἀθωότητος.

Ἡ καρδία μου ἔμεινε μόνη καὶ γυμνή, ὡς μετ' ὀλίγον θὰ καταστῆ ἡ κάλυξ μου, καὶ ὑπέφερον, ἐθρήνουν τὴν ἀπώλειαν τῶν λευκῶν μου πετάλων, τῶν ἡδέων αἰσθημάτων μου.

— Μὴ καταστρέφῃς τὸ Λευκάνθεμον, μικρὰ Ἄννα, διότι τὸ Λευκάνθεμον εἶναι ἀδελφόν σου. Ἄφες τοῦτο νὰ ζήσῃ τὸν βίον, ὃν ὁ Θεὸς τῷ προώρισε. Εἰς ἀνταμιβὴν θὰ σοὶ δώσῃ μίαν συμβουλήν.

Οἱ ἄνδρες μεταχειρίζονται τὰς γυναῖκας ὡς τὰ Λευκάνθεμα· θέλουσιν νὰ λαμβάνωσι πάντοτε ἀπάντησιν εἰς τὴν διπλὴν ταύτην ἐρώτησιν: Μ' ἀγαπᾷ; Δὲν μ' ἀγαπᾷ; — Μὴ ἀπαντήσῃς ποτέ, ὦνεᾶνις. Οἱ ἄνδρες θὰ σὲ ποδοπατήσωσιν, ἀφ' οὗ σὲ διαφυλλίσωσιν!

Ἄδηλον ἂν ἡ Ἄννα, ἡ μικρὰ Ἄννα, ἐπωφελήθῃ τῆς συμβουλῆς τοῦ Λευκανθέμου!

(Κατὰ τὸν Delord)

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΟΝΤΕΣ ΓΕΡΑΣΩΜΕ

Μὲ μικρὰ κοψιματάκια
 Καὶ μὲ ἄλιγη τρεμαρέλλα
 Κάνει ὁ γέρος τὴν ἀγάπη
 Μὲ μιὰν εὐμορφὴν κοπέλα·
 Καὶ ἡ κοπέλα ποῦ, λογάται,
 Κάνει πῶς τὸν ἀγαπάει,
 Κάθε ποῦ τὸν ἐνθυμᾶται,
 Ὅχ τὰ γέλοια ξεψυχάει·
 Τρίψε, γέρο, τὸ μουστάκι,
 Μ' ἕνα λίγο κοσμητικόν.
 —Δὲ ἔμπορῶ, γιατί ὑποφέρω,
 Μὲ ἀφάνισε τὸ τίκ·
 —Αἶχ! ὑπομονή, προεστέ μου,

Ἄν δὲν ἔχῃς πόνους ἄλλους,
 —Ἐχω, φίλε μου καλέ μου,
 Καὶ ρευματικά καὶ κάλους.
 Μὰ εἶναι κάθε τέτοια ὥρα,
 Ὅπου γρούζουν τ' ἄντερά μου,
 Ρεύομαι... καὶ ἀκούω ἄσ' νᾶναι
 Πεσημένα τὰ νεφρά μου...
 —Καὶ νομίζεις μ' ὄλα ἐκεῖνα
 Πῶς ἡ κόρη σ' ἀγαπάει;
 —Ἄν μοῦ τῶρκισε! καὶ μοῦπε
 Πῶς γιὰ μένα ξεψυχάει.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΚΥΠΡΙΑΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

Ἄνασκαφαὶ ἐν Βώνῃ Κυθραίας.

Πρό τινος καιροῦ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, προτιθεμένη νὰ δώσῃ ὠθησιν εἰς τὰς ἐν Κύπρῳ ἀρχαιοτάτας καὶ ἀνεύρη πολλὰ κειμήλια ἀξία λόγου ὡς καὶ ἔργα ἀρχαίας Κυπριακῆς τέχνης, ἀπεφάσισε νὰ συστήσῃ ἐν Λευκωσίᾳ Κυπριακὸν Μουσεῖον. Πρὸς ἐγκαθίδρυσιν καὶ ὑποστήριξιν τοῦ ἀναγκασιότατου τούτου καθιδρύματος ἐγένοντο συνεισφοραὶ παρὰ πάντων τῶν ὑπαλλήλων, τῇ ἀρχεβούλῳ εἰσηγήσει τοῦ Μεγάλου Ἀρμοστοῦ, ὡς καὶ παρὰ τοῦ Λόρδου Δέρβυ ὑπουργοῦ τοῦ Κράτους ἐπὶ τῶν Ἀποικιῶν.

Τὸ Μουσεῖον τοῦτο ὑπὸ τὴν ἀξιέπαινον διεύθυνσιν τοῦ γραμματέως αὐτοῦ κ. Ζίγκλερ βαίνει ὁσημέραι εἰς αὔξησιν. Χαίρομεν καὶ ἡμεῖς μεγάλως ὅτι διὰ τῆς ἰδρύσεως τοιοῦτου Μουσείου ἡ Κύπρος θὰ δύνηται νὰ δεικνύῃ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς εὐκλειαν, ἢ νὰ τινα ἢ φιλομουσία τῶν μελῶν αὐτοῦ θὰ ἐκθάψῃ καὶ ἀναστήσῃ, οὕτως εἰπεῖν, εἰς γνῶσιν ἀκριβεστέραν τῆς Κυπριακῆς Ἱστορίας καὶ εἰς ἀφορμὴν νέων καὶ εὐρυτέρων μελετῶν χάριν τῆς τέχνης καὶ τῆς πληρεστέρας ἀρχαιογνωσίας.

Πάντες οἱ ἐγκύψαντες ἐπὶ τῇ ἀρχαιοδιφίᾳ τῆς νήσου ἡμείφθησαν θαυμάσιως τε καὶ πολλαχῶς. Πειπίσμεθα δὲ ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἐν Κύπρῳ κατάστημα, προϊόντος τοῦ χρόνου, θὰ προκαλέσῃ νέας ἐπιστημονικὰς σχέσεις τῶν ἐν Κύπρῳ λογίων πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ θὰ περιβάλλῃ αὐτοὺς διὰ τιμῆς οὐ μικρᾶς, διότι οὕτω θὰ καταδειχθῇ καὶ αὐθις ὅτι οἱ Κύπριοι οὐδέποτε ἐπαύσαντο θεραπεύοντες ταῖς Μούσαις καὶ ἐκθύμως ὑπηρετοῦντες τοῖς γράμμασιν, οἷς πολλὰ ὀφείλομεν, διότι δι' αὐτῶν κρατύνεται καὶ ἐνισχύεται ὅ,τι δύναται

ἀληθῶς νὰ ὠφελήσῃ τὸν τόπον, ὅστις καὶ εἰς τὸ ἀρτιούστατον τοῦτο ἴδρυμα δέον νὰ ἐπέλθῃ ἐπίκουρος γενναῖος ἵνα καταρτισθῇ ὅσον οἷόν τε πληρέστερον καὶ τελειότερον ἐπ' ἀγαθῶ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων καὶ τῆς πάσης ἀρχαιοτάτης.

Οὕτως οὖν ἅμα τῇ καταρτίσει αὐτοῦ τὸ Κυπριακὸν Μουσεῖον ἐνήργησεν ἀνασκαφὰς ἐν Βώνῃ τῆς Κυθραίας, ἐπαρχίας Λευκωσίας ὑπὸ τὴν ἐπιστοσίαν τοῦ κ. Ρίχτερ. Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται, καθὰ ἰδίῳις ὁμμασιν ἀντελήφθημεν, στέφονται ὑπὸ ἐπιτυχίας πλήρους, διότι ἀνευρέθησαν πολλὰ πολύτιμα ἀγάλματα καὶ ἐπιγραφαὶ Κυπριακαὶ καὶ Ἑλληνικαί, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι τὸ ἀνασκαπτόμενον μέρος ἦτο ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος κεχωσμένος ὑπὸ τὴν γῆν.

Τὰ ἀγάλματα ταῦτα καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ οὔσαι ἐκ λίθου κοινοῦ τῆς Κύπρου φαίνονται μᾶλλον φοινικικῆς καὶ ἐλληνορωμαϊκῆς ἐποχῆς, καὶ τινα τῶν ἀγαλμάτων εἰσὶ παρεμφερῆ πρὸς ἐκεῖνα, ἅτινα ἀνεκάλυψαν ἐν Γάλλοις ὁ κυπριολόγος στρατηγὸς **Cesnola**.

Αἱ ἐνεργηθεῖσαι ἀνασκαφαὶ ἐπὶ μεγάλῳ μέρει τοῦ ναοῦ τούτου εἰσέτι ἐξακολουθοῦσιν· ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῶν ἀνασκαφῶν τούτων θέλομεν ἀνακοινῶσαι διὰ τοῦ Ἄττικοῦ Μουσείου τὰ ἀνευρεθέντα ἀρχαῖα, δι' ὧν ταχέως θέλει πλουτισθῇ τὸ Κυπριακὸν Μουσεῖον διὰ νέων πολυτίμων θησαυρῶν.

Περὶ τῆς σπουδαίας ταύτης ἀνακαλύψεως ἐπανερχόμεθα προσεχῶς ἐκτενέστερον.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

δικαστὴς ἐν ἐπαρχ. δικαστηρίῳ Ἀμμοχώστου



Τ Ο Ξ Α Ρ



δου εικῶν ὄντως χαριεστάτη. Ἔργον ἀθάνατον τοῦ ἐξόχου γάλλου ζωγράφου κ. Α. Κὸτ βραβευθὲν ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει τῶν Παρισίων. Τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς σήμερον συνοδεύομεν μὲ τὰς κάτωθι περιπαθεῖς στροφάς εἰς τὸ ἔ α ρ τοῦ φιλότατου ἡμῶν συνεργάτου καὶ γνωστοῦ ποιητοῦ κ. Α. Προβελεγίου :

Ἦ ἔαρ, ἐξερχόμενον ἀπὸ τῆς γῆς τὰ βᾶθη
 Εἰς φίλημα ἐρωτικὸν ζεφύρων καὶ ἡλίου,
 Ἦ ἀνοιξίς, εἰκῶν ζωῆς ἀφθάρτου κ' αἰωνίου,
 Ἦ ἀνθοφόρος σου ἐσθῆς ἐκ νέου ἐξετάθη !

Ἦ δῶρον κάλλιστον Θεοῦ, ἀκτίς τοῦ παραδείσου,
 Ἦ γέννημα τοῦ ἔρωτος τοῦ Πλάστου πρὸς τὴν κτίσιν.
 Ἦ ἔρωσ σὲ ἐγέννησε, κ' ἡ εὐσμοσ πνοή σου
 Τὴν μεταξὺ τῶν καρδιῶν ἀναρριπίζει κλίσιν !

Ἦ πρῶτος ἔρωτος παλμὸς καρδίας ἀνθρωπίνης,
 Τὸ πρῶτον ἴσως φίλημα, τὴν ἀνοιξιν ἐδόθη,
 Καὶ πρῶτον ἴσως ἡ ψυχὴ τὴν ἀνοιξιν ὑψώθη
 Φανταζομένη τὸν Θεὸν μετὰ εὐγνωμοσύνης.

Ἦ, ναί ! ὁ διαυγέστατος τοῦ οὐρανοῦ σου θόλος
 Εἶνε μεϊδιάμα Θεοῦ κ' ἐλπίδας ἀποπνέει,
 Πᾶν ἄστρο καὶ πᾶν δένδρον σου, πᾶς κάλυξ μυροβόλος
 Αἶσθημ' ἀγάπης καὶ χαρᾶς εἰς τὰς καρδίας χεεῖ.

Ἦ ἀκούετε εἰς τὸν ἀγρὸν τὸν μ' ἄνθη στολισμένον
 Νὰ ψάλλωσι κορυθαλοῖ ; ἀκούετ' εἰς κοιλάδας
 Τὰ ἄσματα καὶ τὸν αὐλὸν τῶν ἀφελῶν ποιμένων ;
 Βλέπετ' εἰς δρυὸς πολυετεῖς κισσοῦ ἀναδενδράδας ;

Πυκνὰ καὶ ἀνθηρότατα τὰ δάση ἐξαπλοῦνται·
 Ἦ πλάτανος τοὺς κλάδους του ἐντὸς τῆς λεύκης χάνει·
 Κλῶν κλῶνα περιπτύσσεται καὶ ἀλληλοφιλοῦνται,
 Καὶ μόλις εἰς τοὺς κόλπους των ἀκτίς ἡλίου φθάνει.

Ἦ ρύαξ, ῥέον κάτοπτρον, εἰς τὰς σκιάς φλοισβίζει,
 Καὶ ἄνθη μυριόχροα περὶ τὰς ὄχθας κλίνου·
 Ἦ Ζέφυρος τὸ φύλλωμα ταράττων ψιθυρίζει,
 Καὶ τὰ πτηνὰ ἐρωτικὸν κελάδημα προχύνου.

Πλὴν τίνες εἶν' αἱ κεφαλαὶ τῆς νεαρᾶς διάδος,
 Εἰς τὰς ὁποίας ἕκτασις καὶ ὠραιότης θάλλει
 Μὴ εἶνε ὁ Διόνυσος μετὰ καλῆς Δρυάδος ; ...
 Εἶν' ἔρασταί εὐδαίμονες ἐν ἔρωτος ἀγκάλῃ.

Εἶνε τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς, τὸ θάλλον ἐφημέρως,
 Ἦ ὅπερ ἐντὸς τοῦ ἔαρος τοῦ ἔτους βουκαλᾶται·
 Εἶνε ὁ τῆς νεότητος τῆς ἀνθρωπίνης ἔρωσ,
 Ἦ ὅστις μετὰ τοῦ ἔρωτος τῆς φύσεως γεννᾶται,

Μὲ χάριν ἐπὶ ἀσταθοῦς αἰώρας κυματοῦνται·
 Ἦ κόρη περιπλέκεται ἀβρὰ τὸν ἐρωμένον,
 Ἦ ὑπὸ ἐσθῆτος ἐλαφρᾶς τὰ στήθη της κοσμοῦνται,
 Καὶ εἰς τοῦ νέου θλίβονται τὸ σπῆθος τὸ κυμαῖνον.

Τὸ βλέμμα της ὑπ' ἔρωτος καὶ ἡδονῆς μεθύον
 Εἰς τὴν μορφήν τοῦ ἔραστοῦ γλυκὺ τὸ προσηλοῖ,
 Κ' ἐν ᾧ φιλεῖ ἀκτίς φωτὸς τὸ πρόσωπον τὸ θεῖον,
 Ἦ ἔραστῆς μὲ ἔστασιν κλίνει καὶ τὴν φιλεῖ...

Πῖνε γλυκὰ φιλήματα ἐκ ποθητῶν χειλέων,
 Κ' εἰς σπῆθος πάλλον στήριζε τὸ σπῆθος σου τὸ καῖον,
 Νεότης, δῶρον τιμαλφές, νεότης τὴν ὁποῖαν
 Οὐδὲ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς μὲ τὴν ἀθανασίαν

Ν' ἀναπληρώσῃ δύναται ! Θὰ μαρανθῆ ταχεῖα,
 Καὶ ὅταν πάλιν μειδιᾷ ἢ ἀνοιξίς γλυκεῖα,
 Ἦ ὅταν στρωθοῦν αἱ ἀτραποὶ τοῦ δάσους ὑπ' ἀνθέων,
 Ἦ ἐκεῖ ὅπου ἐβάδιζες, θὰ βαίνη ζεῦγος νέον !

Χαῖρε, ᾧ ἔαρ, ᾧ ζωὴ, ᾧ στέφανε ἀκμάζων,
 Ἦ ὅστις κοσμεῖ τὸ μέτωπον τὸ πολὺν τοῦ χρόνου !
 Χαῖρε, ᾧ ἔαρ, γλυκερὸν μεϊδιάμα, ἀκμάζον
 Περὶ τὰ χεῖλη ταύστηρά τοῦ ἀγελάστου Κρόνου !

Α Ι ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ





TO EAP

Καλὰ τέχνηι Ἔργον Α. Κότ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἀνατροφή.

Ἡ κατωτέρω μελέτη εἶνε π ρ ό λ ο γ ο ς βιβλίου χρησιμωτάτου, οὗ ἡ ἀνάγνωσις θέλει γείνη πρόξενος μᾶλλον ἐπιμελημένης ἀνατροφῆς εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν ἀνθρώπων, πολλῶ δὲ μᾶλλον εἰς τοὺς νέους νῦν ὅτε αὕτη ἀποτελεῖ τὸ κύριον προσὸν καλῶς ἀνατεθραμμένου ἀνθρώπου. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀρκεσθῶμεν βεβαίως ἕως ἐδῶ προτιθέμενοι ἐν τῷ ἀμέσῳ ἐπομένῳ τεύχει νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὴν εἰσαγωγὴν. Βραδύτερον δὲ τὸ Β' καὶ τὸ Γ'. μέρος τοῦ βιβλίου τὸ μὲν διαλαμβάνον διὰ τοὺς νέους τὸ δὲ διὰ τοὺς ἀνδρας.

«Ἡ φιλοφροσύνη, λέγει ὁ Λαμπρουγέρ, συνίσταται εἰς τὴν προσοχὴν ἣν πρέπει νὰ καταβάλλωμεν, ὅπως διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεών μας οἱ ἄλλοι εὐχαριστῶνται ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἀπὸ ἑαυτούς.»

Αὕτη δὲν εἶναι ἡ ἀρετὴ, ἀλλ' εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἐνίοτε τὸ συμπλήρωμα πολλῶν ἀρετῶν. Ὅθεν ἡ γαλλικὴ λέξις *honnête*, ἣτις ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτῆς σημασίᾳ ἐξέφραζεν ἀποκλειστικῶς τὸν δίκαιον, τὸν χρηστὸν, τὸν ἐνάρετον, εἶναι ἐν χρήσει σήμερον ὅπως σημαίνει πρόσωπον φιλόφρον, εὐγενὲς καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένον.

Πράγματι ἡ φιλοφροσύνη, ὡς καὶ ἡ ἀρετὴ, ἀνθίσταται συχνάκις εἰς τὰς τάξεις μας, ἀναχαιτίζει τὰ διαδήματά μας, μᾶς ἐπιβάλλει τὴν θυσίαν πάσης ὀρέξεως μας, τὴν ἐπὶ τῶν πράξεών μας ἐπαγρύπνησιν καὶ τὸ μέτρον τῶν λόγων μας.

Ἀλλ' ἐὰν κατὰ τοῦτο ὁ εὐγενὴς προσεγγίζει τὸν ἐνάρετον, εἶναι πολλῶ κατώτερος αὐτοῦ ὑπὸ ἄλλας ἐπόψεις.

Ὁ ἐνάρετος ἄνθρωπος, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς φρονήσεως, στρέφει βλέμματα προσεκτικὰ ἐφ' ἑαυτοῦ, ἐξετάζει τὴν διαγωγὴν του, καταδικάζει τὰ σφάλματά του, τὰς κακίας του, τὰ ἐλαττώματά του, συναισθάνεται τὰ ἐλλείψεις του· ὅθεν τὸν βλέπωμεν πάντοτε ταπεινόφρον.

Ἡ εὐμένειά του ἀφ' ἐτέρου ἄγει αὐτὸν νὰ δικαιολογῇ τοὺς ἄλλους καὶ μάλιστα νὰ εὐρίσκη ἀξίαν εἰς αὐτούς, νὰ τοὺς εὐνοῇ, νὰ τοὺς ὑπηρετῇ καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις, ἐν αἷς οὗτοι διατελοῦσιν, δημοσίᾳ τε καὶ ἰδιαιτέρως, εἰς τὰ ἀξιώματα ὡς καὶ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, εἰς τὴν εὐπορίαν ὡς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Κατὰ πλείονα λόγον οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ τὸ ὅποσον νὰ προσβάλλῃ τινά.

Δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ εἰς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ἡ εὐγένεια πηγάζει μᾶλλον ἐκ τῆς ματαιοφροσύνης ἢ ἐκ τῆς ἀρετῆς.

Οἰηματίας, κενόδοξος, ἰδιοτελής, δὲν ἐνεργεῖ ἢ ἐξ ὑπολογισμοῦ φαίνεται φιλόφρων ἐξ ἐγωΐσμοῦ, δὲν ἀγαπᾷ, οὔτε ἐκτιμᾷ κανένα.

Εἰς τὰς ζωηροτέρας διαδεδαιώσεις τῆς φιλίας, εἰς τὰς

λεπτοτέρας περιποιήσεις του, εἰς τὰς ἀδρότερας φιλοφρονήσεις του, δὲν παριστᾷ ἢ προσποιήσιν εὐγενείας, δὲν φαίνεται ἢ ὡς χυδαῖος ὑποκριτῆς ὅστις διαδραματίζει τὸ πρόσωπον ἥρωος. Ἐχει τέλος ἐξωτερικὸν ἀπατηλὸν δύναταί τις δὲ ἐπ' αὐτοῦ νὰ ἐφαρμόσῃ ὅ,τι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε εἰς τοὺς Γραμματεῖς καὶ εἰς τοὺς Φαρισαίους, τάφοι κεκοιναμένοι.

Αὕτη ἡ εὐγένεια δὲν εἶναι ἀναμφιβόλως τὴν ὁποίαν οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες τῶν μαθητῶν σκοπεύουσι νὰ συστήσωσιν εἰς τὰς οἰκογένειάς των. Θρησκευτικὰ καὶ ἠθικὰ ἀρχαὶ ὧν ἐμφοροῦνται καὶ τὰς ὁποίας θέλουσι νὰ μεταδώσωσιν πιστῶς εἰς τὰ τέκνα των, δὲν δύνανται νὰ ἐμπνεύσωσιν ἢ ἐντελῆ εὐγένειαν, δηλαδὴ ἐκείνην ἣτις πηγάζει φυσικῶς εἴτε τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, τῆς ταπεινότητος καὶ τῆς ἀγάπης, εἴτε τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν, τῆς μετριοφροσύνης καὶ τῆς εὐμενείας.

Ἐπεταί ἐντεῦθεν ὅτι διακρίνωμεν δύο εἶδη εὐγενειῶν, τὴν μίαν ἐνάρετον, ἣτις γεννᾶται ἐκ τῆς θρησκείας καὶ ἐκ τῆς ἠθικῆς, καὶ ἣν δύναταί τις νὰ ὀνομάσῃ ἡ εὐγένεια τῆς καρδίας, τὴν ἄλλην ἄγονον καὶ ἐπιπόλαιον, ἣτις πηγάζει ἐκ τῆς φιλαυτίας, ἐκ τῆς ματαιοδοξίας, ἐκ τῆς ἰδιοτελείας, καὶ τὴν ὁποίαν δύναταί τις νὰ ὀνομάσῃ εὐγένειαν ἐπίπλαστον.

Τοῦτο τὸ τελευταῖον εἶδος εὐγενείας, ὅσον μικρὰ καὶ ἀνεῖναι ἡ ἀξία του, παρέχει οὐχ ἥττον πολὺ μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καθ' ὅσον τοῖς προσφέρει εἶδος τι ἐγγυήσεως κατ' ἐκεῖνου τὸ ὅποσον δύναταί τις νὰ ὀνομάσῃ μάλιστα τῆς εὐγενείας. Βδελυρὰ ιδιότης ἣτις μᾶς καθιστᾷ τραχεῖς, ἀποτόμους, βαναύσους ἀφορήτους, ἣτις καταδεικνύει κατὰπτωσιν τοῦ ἀνθρώπινου γένους καὶ φαίνεται ὡς ὁ πρόδρομος τῆς διαλύσεως τῶν κοινωπιῶν.

Ὅπως συναισθανθῶσιν οἱ νέοι τὴν φρίκην ἣν ἡ ἀγένεια ὀφείλει νὰ τοῖς ἐμπνεύσῃ, ὑποθέσωμεν νέον ὅστις δὲν ἔτυχε παντελῶς ἀγωγῆς ἢ ὅστις δὲν ὠφελήθη ἐκείνης ἣς ἔτυχε καὶ παρατηροῦμεν πλεῖστα ὅσα λάθη τὰ ὅποια δυνατὸν νὰ διαπράξῃ κατὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἢ κατὰ τῆς κοσμιότητος· διότι οὐδὲν φαίνεται ἰκανώτερον νὰ διορθώσῃ τὰ ἐλαττώματά μας ἢ τὸ νὰ τὰ βλέπωμεν, οὕτως εἰπεῖν, ἀποχωριζόμενα ἀφ' ἡμῶν καὶ ὡς εἰς ξένον πρόσωπον.

Τὰ ἐλαττώματα ταῦτα, τιθέμενα τότε εἰς κατάλληλον ἀπόστασιν, μᾶς φαίνονται ὅποια εἶναι πραγματικῶς· δηλ. πολὺ ἀξιομίσητα καὶ μᾶς πείθουσι νὰ ἐκτιμῶμεν τὰς ἀντιθέτους ιδιότητας.

Γνωστὸν εἶναι, ὅτι ὑπάρχουσι δύο τρόποι ὅπως διδάξῃ τις τὴν ἀρετὴν· ὁ εἷς εἶναι νὰ τὴν ἀπεικονίσῃ μεθ' ὅλων τῶν χαρίτων, ὅλων τῶν θεληγῆτων, ὅλων τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῆς καὶ νὰ ἀναφλέξῃ καρδίαν ἐπιἀνταξίας

αὐτῆς διὰ τοῦ θεάματος ἐκείνου, ὅπερ αὕτη ἔχει εὐγενές καὶ συγκινητικόν.

Ὁ ἄλλος εἶναι νὰ δεικνύῃ τις τὸ ἐλάττωμα μεθ' ὅλης τῆς ἀσχημίας του καὶ ὅλης τῆς δυσμορφίας του, καὶ νὰ προτρέπῃ εὐθεῖαν ψυχὴν εἰς τὴν ἀγάπην παντός, ὅπερ εἶναι ἐντιμον, ἐμπνέων τὸ μῖσος πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ, δὲν εἶναι τοιοῦτον.

Ἀκολουθοῦντες τὴν τελευταίαν ταύτην πορείαν, ἥτις μᾶς ἐφάνη ζωηροτέρα, ἀποτελεσματικωτέρα, μᾶλλον ἐπαγωγός, προσεπαθήσαμεν νὰ τὴν καταστήσωμεν βραχυτέραν, σαφεστέραν καὶ μᾶλλον εὐμέθοδον.

Ὅθεν, ἀντὶ νὰ παραστήσωμεν σύμμικτα καὶ ἀτάκτως τὰ διάφορα χαρακτηριστικὰ κακῆς ἀνατροφῆς, ἅτινα ὑπέδειξαν οἱ ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι ἠθικολόγοι, ὑπηγάγομεν ὅλα ταῦταταῖδιαίτερα γνωρίσματα εἰς τρεῖς μεγάλας τάξεις περιεχοῦσας: ἃ τὰς ἀγενεῖας αἵτινες προσβάλλουσι τὰς αἰσθήσεις, β' ἐκείνας αἵτινες προσβάλλουσι τὴν φαντασίαν ἢ τὸν νοῦν. γ' ἐκείνας αἵτινες προσβάλλουσι τὴν καρδίαν ἢ τὴν ψυχὴν, δηλ. τὴν ἠθικὴν αἰσθητικότητα.

Αὗται αἱ τρεῖς μεγάλας τάξεις, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἀπευθύνεται κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς μικροὺς παῖδας, ἡ δευτέρα εἰς τοὺς ἐφήβους καὶ ἡ τρίτη, εἰς τοὺς μᾶλλον ἀνεπτυγμένους νέους, ἀποτελοῦσιν ἀκολουθῶς ὀκτὼ ἰδιαίτερα ἄρθρα.

Τινὲς θὰ μεμφθῶσιν ἴσως ἡμᾶς, ὡς εἰσαγαγόντας εἰς τοῦτο τὸ πόνημα χαρακτῆρας αἵτινες φαίνονται ἀνήκοντες εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἠθικῆς. Νομίζομεν ὅτι ἐλύσαμεν ἤδη τὴν ἀπορίαν ταύτην, ἀποδείξαντες ὅτι ἡ εὐγένεια εἶναι συχνάκις στήριγμα αὐτῆς· πράγματι, αὕτη κρατεῖ τοὺς νέους εἰς τὰ ὅρια τῆς ἀρετῆς, ὡς ἡ ἀρετὴ κρατεῖ αὐτοὺς εἰς τὰ ὅρια τῆς εὐγενείας. Ἐπαναλαμβάνομεν λοιπόν, ὅτι ἡ εὐγένεια δὲν εἶναι μόνον ἡ τέχνη ἢ ἡ ἕξις τοῦ νὰ μεταχειρίζηται τις καταλλήλους τύπους, ἢ τινὰς ἐθιμοταξίας· αὕτη ἔχει ἀποσπολὴν σπουδαιοτέραν καὶ ὑψηλοτέραν. Ὁ ὀρθὸς λόγος τὴν ἐπενόησεν ὅπως συστήσῃ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων σχέσεις ὑπολήψεως καὶ ἀμοιβαίας εὐμενείας. Τοιοῦτοτρόπως αὕτη οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ ἔκφρασις τοῦ σεβασμοῦ τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν εἰς τοὺς ὁμοίους μας.

Ὁρμώμενοι ἀπὸ τῶν ἰδεῶν τούτων δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἀσφαλῶς τὴν ἀγένειαν. Αὕτη δὲν εἶναι ἢ τὸ προῖόν τῶν παθῶν ἅτινα μᾶς ταραττοῦσιν: αὕτη εἶναι τὸ σημεῖον καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς ὑπερηφανεῖας, τῆς φιλαυτίας, τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς περιφρονήσεως πρὸς τοὺς ἄλλους. Ὑπὸ ταύτην τὴν ἔποψιν, δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῇ εἰς τὴν ἠθικὴν τὸ δίκαιωμα νὰ ἐνασχοληθῇ περὶ αὐτῆς.

Ἄλλα θὰ φοβηθῶσιν ἴσως μήπως οἱ νέοι μάθωσιν ἐκ τοῦ πονήματός μας νὰ ὑποπίπτωσιν εἰς τὰ ἴδια ἐλαττώματα ἐκ τῶν ὁποίων θέλομεν νὰ τοὺς προφυλάξωμεν, καὶ μὴ συνειθίσωσιν νὰ πράττωσιν καὶ νὰ λέγωσιν πράγματα ὀλίγον φιλοφρονητικά κ. τ. λ.

Ἄλλ' ὅσον ἐσπερημένος νοημοσύνης καὶ ἂν ὑποτεθῇ νέος τις δύναται ἄρα γε νὰ θεωρήσῃ τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ περιεχόμενα γνωρίσματα ἀξιόμιμητα; Δὲν θὰ τὰ

θεωρήσῃ ἀπεναντίας ὡς φευκτὰ καὶ καταγέλαστα ἐλαττώματα;

Βεβαίως, δὲν εἴμεθα οἱ πρῶτοι, οἵτινες παρετηρήσαμεν τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν τραχύτητα, τὴν δυσθυμίαν, τὴν ψευδῆ αἰδῶ, ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰς ἀπερισκεψίας καὶ τὰς ἀγροικίας τῶν νέων. Ὅλοι οἱ συγγραφεῖς οἵτινες ἔγραψαν περὶ τοῦ θέματος τούτου δὲν ἐδίσασαν νὰ τὰς καταγγείλωσιν, ἀποδεικνύοντες τὸ ἀξιόμισhton, καὶ ποριζόμενοι ἐξ αὐτῶν τὴν ὑπόθεσιν τῶν μαθημάτων των. Διατὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον εἶναι ἀθῶον εἰς τοὺς συγγραφεῖς τούτους εἶναι ἔνοχον εἰς ἡμᾶς; Διατὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον θεωρεῖ τις ὡς ὠφέλιμον εἰς τὰ τερπνὰ πονήματά των, θὰ ἐφαίνετο ἐπικίνδυνον εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο;

Ἄς μὴ εἴπωσιν δὲ ὅτι τινὰ τῶν παραδειγμάτων τὰ ὁποῖα ἐξελέξαμεν εἶναι πολὺ ταπεινὰ καὶ κοινότατα. Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ὅποῖον νὰ μὴ παρελάβωμεν καὶ νὰ μὴ ἀντεγράψωμεν σχεδὸν κατὰ λέξιν ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων συγγραφέων, ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Κικέρωνος καὶ τοῦ Ὀρατίου, ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ λόρδου Σεστερφιέλδ, ἐκ τῶν χαρακτήρων τοῦ Λαμπρουγέρ ἢ ἐκ τῶν ἀποφθεγμάτων τοῦ Λαροσσοῦ κολ. κ. τ. λ.

Ἐνομίσαμεν ὅτι ἐκεῖνο ὅπερ δὲν προσέκρουσεν εἰς τὴν ἀβρότητα τῶν μεγάλων τούτων συγγραφέων δὲν ὤφειλε νὰ προσκρούσῃ εἰς τὴν ἀβρότητα οὐδενός, καὶ ὅτι ἐκεῖνος ὅπερ δὲν ἀπαξιοῦσιν νὰ πραγματεύωνται εἰς τὰ συγγράμματά των ἠδυνάμεθα νὰ μὴν ἐρυθριάσωμεν νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν μετ' αὐτοὺς εἰς τὰ ἰδικὰ μας.

Ἄλλως τε γράφομεν ὑπὲρ τῆς νεολαίας, καὶ ἡ ἕξις τοῦ νὰ βλέπωμεν παῖδας μᾶς ἠγάγεν εἰς θέσιν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι δὲν εἶναι ἀνωφελές νὰ ὑπενθυμιζώμεν ἐνίοτε τὰς κοινοτέρας φιλοφρονήσεις εἰς ἐκείνους ἔτι οἵτινες, τυχόντες καταγωγῆς μᾶλλον διακεκριμένης ἔχουσιν ἐπίσης ἀνατροφὴν κανονικωτέραν.

Δὲν προσθέτομεν πλέον ἢ μίαν λέξιν δι' ἐκείνους οἵτινες μεθ' ὅσα ἔκαμον, θὰ ἠδύναντο νὰ μᾶς κατηγορήσωσιν ἔτι ὅτι ὑπήρξαμεν λίαν λεπτολόγοι.

Ἡ εὐγένεια συντίθεται ἐκ πολλῶν λεπτομερειῶν, δὲν πρέπει δὲ νὰ παραμεληθῇ οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν. Εἶναι εὐκόλον ν' ἀποκτήσῃ τις τὴν ὑπόληψιν ἀνθρώπου εὐγενοῦς, ἀλλὰ καὶ εὐκολώτερον εἶναι νὰ ἀποκτήσῃ τις τὴν φήμην ἀνθρώπου ἀγενοῦς. Μικρὰ φιλοφροσύνη, μικρολογία τις, ἐν τίποτε, δύναται νὰ συνεργήσῃ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν ἐνός νέου καὶ νὰ τὸν προαγάγῃ εἰς τὸν κόσμον, ἐλαφρὰ τις ἀπροσεξία δύναται νὰ ἀρκέσῃ ἐπίσης ἵνα ἀποβῇ μισητὸς εἰς τοὺς προστάτας του καὶ ἀπολέσῃ τὴν τύχην του.

Τοῦτο συμβαίνει, διότι ἐν πεπολιτισμένῃ ἐποχῇ ἡ ἀγροικία εἶναι τὸ πρῶτιστον τῶν ἐλαττωμάτων, ἀπαιτεῖται δὲ ὑπέροχος ἀξία ὅπως τὸ ἐλάττωμα τοῦτο συγχωρηθῇ. Ἡ εὐγένεια, τὸναντίον, ἀποτελεῖ σύστασιν αὐτῆ καθ' ἑαυτήν, κολακεύει τὴν φιλαυτίαν καὶ ἐπέχει τόπον πλείστων προτερημάτων. Εἶναι εὐχάριστον νὰ βλέπῃ εἰς ἕνα νέον τελειότητα, ἥτις τιμᾷ ὅλας τὰς καταστάσεις τοῦ βίου καὶ ἥτις ὠραίζει ἐξίσου ὅλας τὰς ἡλικίας.

Καὶ ἂν δὲν μετέβαλλε κατ' οὐδὲν τὴν καρδίαν, δὲν θὰ

μᾶς ἀπέβαιναν ἀνωφελής. Συλλαμβάνει τις πάντοτε καλήν γνώμην περὶ ἐκείνων οἵτινες ἔχουσιν τρόπους ἐπιμελεμένους καὶ γλῶσσαν εὐγενῆ, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν τρόπων καὶ τῆς γλώσσης ταύτης οἱ ἀνθρωποι μᾶς ἐκτιμῶσιν καὶ κρίνουσιν ἐὰν ἐτύχομεν καλῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐὰν εἴμεθα ἄξιοι τῆς φιλίας τῶν ἢ ἐάνδεν ἀξιούμεθα εἰμὴ τῆς ἀδιαφορίας τῶν.

Ἄλλ' αὐταὶ αἱ ἀλήθειαι εἶναι παρ' ἅπασιν γνωσταί. Οἱ

νέοι οἵτινες εἶναι τὸ κυριώτερον ἀντικείμενον τοῦ ἔργου μας ἢ τὰς ἔμαθαν ἤδη ἢ θὰ τὰς μάθωσιν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ βιβλίου τούτου καὶ εἰς τὰ ἤθη τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουσιν· θέλομεν λοιπὸν ἀρκεσθῆναι τὸς προσκαλέσωμεν ὅπως ὠφεληθῶσιν ἐνωρὶς τῶν διδαγμάτων τούτων καὶ νὰ ἐπαυξήσωσι τοιοῦτοτρόπως τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐμπνέει ἡ ἡλικία τῶν.

ΤΑ ΛΕΜΟΝΙΑ

Ἄλλὰ πάντες γνωρίζομεν, θ' ἀνακράξητε, τὰ λεμόνια καὶ οὐδεμίαν τῶν χρήσεων αὐτῶν ἀγνοοῦμεν· νεώτερον δ' οὐδὲν βεβαίως νὰ μᾶς διδάξητε δύνασθε περὶ τοῦ πυρηνώδους καρποῦ τούτου, τοῦ καθαρῶς κίτρινον τὸ χρῶμα ἔχοντος καὶ τὸν χυμὸν ὀξύ. Καθ' ἐκάστην αὐτὸν ἐντὸς μικρῶν κανίστρων παρ' ἅπασιν σχεδὸν τοῖς μεταπράταις βλέπομεν, οἱ πλείστοι δ' ἐξ ἡμῶν ἀνὰ πᾶν ἔαρ ὑπὸ τῆς ἡδείας καὶ μαγευτικῆς εὐωδίας μεθύσκονται τῶν ἠνθισμένων πορτοκαλεῶν καὶ λεμονεῶν. Πάντες τέλος ἐν δοθείσῃ εὐκαιρίᾳ εἰς λεπτὰ ἐκόψαμεν τεμάχια ἐν ἡ πλείονα λεμόνια διὰ τὸ τέϊον, ἢ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤπτον ἐλαφρῶς ἐθλίψαμεν τοιαῦτα ὑπεράνω ἰχθύος ὀπτοῦ ἢ δωδεκάδος νωπῶν ὀστρέων.

—Ἐξαιρετὰ καὶ ἀληθῆ ταῦτα, πολλὰ ὅμως ὑπολείπονται εἰσέτι πρὸς ἐντελῆ γνῶσιν τοῦ μικροῦ τούτου καρποῦ. Θέλετε νὰ συνεξετάσωμεν τὰ περὶ αὐτῶν, φίλε ἀναγνώστα;

Ἡ λεμονιά δ' α—ἡ ὀξύγλυκυ κατὰ Βυζάντιον—παρὰδείγματος χάριν, εἶνε ποτόν ὑγιεινὸν καὶ πάντες ἐν ἀσθενείᾳ ἢ ἐν ὑγείᾳ ὀλίγον ἢ πολὺ ἐπίετε ἐξ αὐτῆς. Ἐπανορθοῖ τὴν χολήν, εἶνε δὲ ἐξαιρετὸν εἰδικῶς φάρμακον κατὰ τῶν ὀξέων δερματικῶν ἐρεθισμῶν. Καὶ αὕτη ὅμως ἔχει ἰδιαιτέρους κανόνας, εἰς οὓς ὑπόκειται. Ἐὰν λ. χ. εἶνε ὠφέλιμος τὴν πρῶταν πρὸ τοῦ προγεύματος, πολὺ πλείοτερον ὠφελεῖ τὴν ἐσπέραν πρὸ τῆς κατακλίσεως ἢ καὶ κατὰ τὴν νύκτα. Ὁ χολερικῆς ἰδίᾳ κράσεως εὐκόλως ὑποφέρει καὶ ἐπωφελῶς μάλιστα τὸν ὀπὸν λεμονίου ἐν ποτηρίῳ ψυχροῦ ζαχαρώδους ὕδατος, καθ' ἣν στιγμήν πρόκειται νὰ παραδοθῆ εἰς τὸν ὕπνον. Ἀποφεύγετε πάντες ἐν τούτοις τὸ πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ὀποῦ πιεσθὲν λεμόνιον, ὡς περιέχον ὀξύ διαβρωτικὸν μεγάλην ἐπιφέρων φλόγῳσιν, φυλάττετε ὅμως τὰ σπέρματα, διότι θλώμενα καὶ μεθ' ὕδατος σακχαρώδους μιγνυόμενα ἀποτελοῦσι ποτόν ἀρκούντως ἐτι δροισιτικὸν καὶ οἰκονομικώτατον.

Ὁ τοῦ λεμονίου ὀπὸς εἶνε ἀναντιρρήτως τὸ ἀριστον τῶν κατὰ τῆς στομακάκης γνωστῶν φαρμάκων. Ἐυγιεινὸς κατ' ἐξοχήν, οὐ μόνον θεραπεύει τὸ νόσημα, ἀλλ' ὅπερ κάλλιον, καὶ προλαμβάνει αὐτό. Εὐλόγως λοιπὸν οἱ ναῦται τῆς πατρίδος μου συνεχῆ ποιοῦνται τοῦ λεμονίου χρῆσιν ἐπὶ τῶν πλοίων, ἐπειδὴ δὲ τὴν ὑγιεινὴν ταύτην ἐλησμόνησε προφύλαξιν, ἠναγκάσθη τολμηρὸς ἄγγλος πλοίαρχος κατὰ τὴν πρὸς τὸν βό-

ρειον πόλον ἐκδρομὴν τοῦ νὰ ἐπίσχη τὰ ἔλκηθρα, ἐπειδὴ ἡ στομακάκη κατέστρεφε τὸ πλήρωμα. Ἄφθονος ὀποῦ λεμονίου προμήθεια ἠδύνατο ἴσως νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐπιχειρίσεως.

Ἐμεῖς δέ, χαρίεσσα ἀναγνώστρια, ἢ τοσοῦτον ἐπιχαρίτως τὴν λευκότητα τῶν ὀδόντων καὶ τὸ χιονόχρουν τῆς χειρὸς πρὸς θαυμασμὸν ἐπιδεικνυμένη, θέλετε νὰ διαφυλάξητε ἐπὶ πολὺ ἀβλαβῆ ταῦτα; Ἐπιτρέβετε καθ' ἐκάστην πρῶταν τὸ στόμα δι' ἐλαφρῶς πεπιεσμένου λεμονίου, προτιμᾶτε δὲ διὰ τὰς χεῖρας ἀντὶ τοῦ ἐκ γλυκερίνης ἢ ἰξόρας σάπωνος τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ καρποῦ τούτου.

Ἐπιτραπήτω μοι δὲ ἡ ἀδιακρισία, ἀφ' οὗ δὲν ἀναφέρω πρόσωπα, ἀλλ' εἰς γενικότητα περιορίζομαι μόνον. Ὑποφέρετε ἐκ νευραλγιῶν, ἔχετε ἀκροχορδῶνας ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ χεῖμετλα εἰς τοὺς πόδας, ἢ μετὰ λύπης βλέπετε τὴν μακρὰν μέλαιναν κόμην ἀποχαιρετῶσαν ὑμᾶς; Καταφύγετε εἰς τὸ λεμόνιον, ὅπερ ὡς ἀγαθὸς ἡγεμῶν προθύμως πάντοτε θὰ ὑπηρετήσῃ ἡμῖν. Προλαμβάνει τὰ χεῖμετλα δι' ἡμερησίου ἐπὶ τοῦ ἀπειλουμένου μέρους τριβῆς, καταπαύει τὴν νευραλγίαν δι' ἐπανειλημμένης ἐπὶ τοῦ προσβεβλημένου μέρους ἐπιθέσεως, ἐκμηδενίζει τὰ μικρὰς ἐκείνας ὑπερσαρκώσεις, τὰς τοσοῦτον ἀσχημιζούσας τὸ ὠραῖον ὑμῶν πρόσωπον καὶ ἀσφαλῶς ἐνισχύει τὰς ρίζας τῆς ἀνταύγειαν πτερῶν κόρακος ἐχούσης μελαίνης κόμης ὑμῶν.

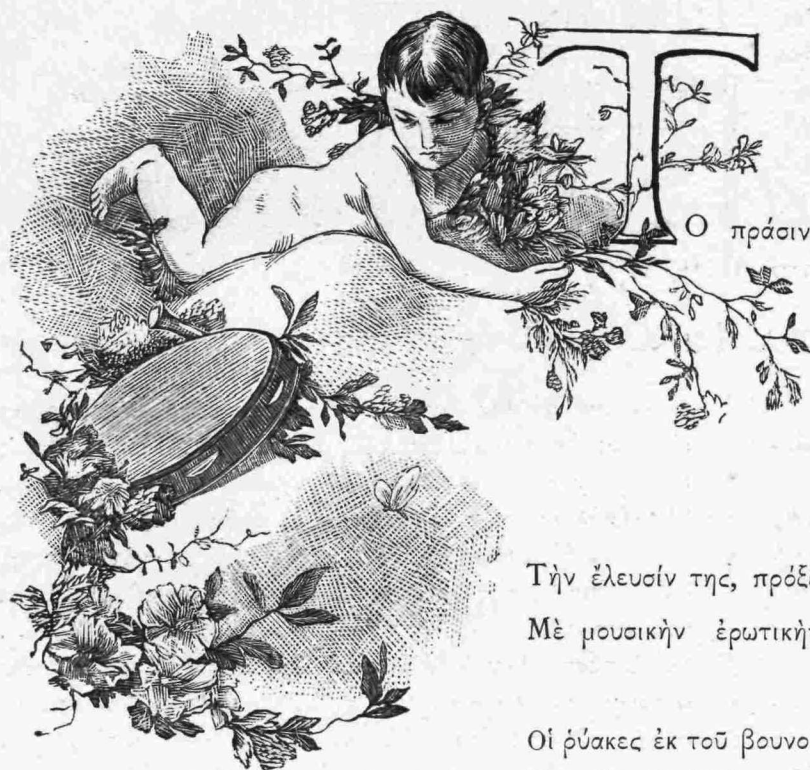
Ἄλλὰ σύγγνωτέ μοι Ἐν ᾧ ὑμεῖς ἀπὸ ἐορτῆς εἰς ἐορτὴν τρέχετε καὶ ἀπὸ διασκεδάσεως εἰς διασκεδάσιν, ὁ σύζυγος ὑμῶν μένει ἴσως καθηλωμένος ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος ἐπὶ τῆς ἔδρας του, μόνος ἐν τῷ βᾶθει τοῦ ἐρήμου καπνιστηρίου του! Ὁ πτωχὸς δυστυχῆς! Διατί δὲν κατέφυγε καὶ οὗτος εἰς τὸ λεμόνιον; Ἦθελε παρατηρήσει τάχιστα, ὅτι ὁ ὀπὸς τούτου καὶ κατὰ τῶν τρομερῶν προσβολῶν τῆς ὀξείας ἀρθρίτιδος εἶνε ἐξαιρετός. Καταπαύει τὸν πένον ἐξ ἅπαντος καὶ οὐδέποτε κουράζει τὸν ἀσθενῆ.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἔχει τι τὸ καλὸν ὁ μικρὸς οὗτος κίτρινος χρώματος καὶ δριμύς τὸν χυμὸν παραγνυριζόμενος καρπός.

(κατὰ τὸ γαλλικόν)

ΜΙΧΑΗΛ Α. ΒΙΣΤΗΣ

Καθηγητὴς ἐν Γαλαζίῳ.



ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Ὁ πράσινόν της ἔνδυμα, με̄ ἄνθη κεντημένον.,

Ὠραίαν ὁμοιάζουσα καὶ τρυφερὰν παρθένον,
Ἡ χώρα ἐνεδύθη.

Ἐπάνω της ἡ ἀνοιξίς με̄ κοῦφον βαίνει πόδα,
Με̄ μήκωνας τὴν κόμην της, με̄ ἴα καὶ με̄ ρόδα
Στολίζουσα τὰ στήθη·

Τὴν ἔλευσίν της, πρόξενον εὐδίας καὶ γαλήνης,
Με̄ μουσικὴν ἐρωτικὴν, με̄ ἄσμα εὐφροσύνης
Κηρύττουν ἀηδόνες.

Οἱ ρύακες ἐκ τοῦ βουνοῦ ἡρέμα καταρρέουν,
Καὶ ἤδη ἀναθάλλοντες, ὀσμὴν εὐώδη χέουν
Κοιλάδες καὶ λειμῶνες.

Τὴν πόλιν ἄς ἀφήσωμεν, ἀγαπητὴ μου κόρη,
Ἐλθέ. Εἰς δάση σκιερά, εἰς ὑλοτρόφα ὄρη
Ἐπάρχει εὐτυχία.

Ἐκεῖ γεννῶνται στοχασμοὶ τοῦ πνεύματος ὠραῖοι·
Ἀέρα ζωὴν φέροντα, τὸ στήθος ἀναπνέει,
Καὶ χαίρει ἡ καρδιά.

Εἰς τὴν εὐχάριστον σκιὰν πλατάνων σιγαλέων,
Εἰς στρώματα πολύχροα ἑαρινῶν ἀνθέων,
Μακρὰν τῆς κοινωνίας,
Τὰς πτέρυγὰς του ἥσυχος ὁ Ἔρως ἐξαπλῶνει,
Καὶ πρόσκαιρον ἀναψυχὴν εὐρίσκουσιν οἱ πόνοι
Περιπαθοῦς καρδίας.

Ἐπάγωμεν. Τὸ πᾶν ἐκεῖ παρέχει εὐφροσύνην·
Ἡμᾶς εἰς τὴν ἀτάραχον τῆς ἐξοχῆς γαλήνην

Τὸ ἔαρ περιμένει.
Ἐπάγωμεν, τῆς φύσεως τὰ δῶρα νὰ χαρῶμεν,
Κ' εὐδαίμονες, εἰς τ' ἀνθηρὰ νὰ περιπλανηθῶμεν
Τοῦ Ἔρωτος τεμένη.

Α.Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ



ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΦΩΣ

ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων.

Οἱ ἐν θαλάσῃ κίνδυνοι δὲν συνίστανται μόνον εἰς τρικυμίας ἢ καταιγίδας· ἐπίσης μέγας κίνδυνος ὑπάρχει ἐν τῇ συναντήσει καὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ συγκρούσει, ἥτις δύναται νὰ συμβῆ μεταξὺ δύο πλοίων ἕνεκα τοῦ σκότους τῆς νυκτός. Κατὰ τὴν εἴσοδον καὶ ἔξοδον μάλιστα τῶν λιμένων καὶ ἐπὶ τῶν λίαν ὑπὸ ταχυδρομικῶν καὶ ἐμπορικῶν ἀτμοπλοίων θαμιζομένων θαλασσῶν, οἷον τῆς Μάγχης, αἱ συγκρουστικαὶ περιστάσεις εἶναι πολυάριθμοι, πλοιάριον δὲ ἢ λέμβος μὴ παρατηρηθεῖσα ὑπὸ τινος τῶν θαλασσίων τούτων γιγάντων, δύναται νὰ καταποντισθῆ συντριβείσα ὑπὸ τοῦ ἐπιπλέοντος κολοσσοῦ. Αἱ ἐφημερίδες ἀφηγοῦνται κατ' ἔτος ἡμῖν πολλάς συμφορὰς οὕτως ἐκ τρομερῶν μεταξὺ δύο πλοίων προσγινομένας συγκρούσεων. Αἱ πλεῖστοι δὲ τούτων συμβαίνουσιν ἐν ὥρᾳ ὁμίχλης, ἐλλείψει φωτισμοῦ ἑνὸς τῶν πλοίων ἢ ἀνεπαρκείᾳ τοῦ φωτισμοῦ αὐτοῦ, παρεχομένου ὑπὸ ἀσθενοῦς τινος φανοῦ ἢ λύχνου δι' ἐλαίου.

Ἄμα τῇ διαδόσει τοίνυν τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, ἀνεγνωρίσθη, ὅτι ὁ ἰσχυρὸς φωτισμὸς, ὅστις παρέχεται ὑπὸ τοῦ βολταϊκοῦ τόξου, εἶναι τὸ κάλλιστον μέσον πρὸς ἀποφυγὴν τῶν καταστρεπτικῶν τούτων συναντήσεων.

Καὶ ἐπὶ τῶν ἰστιοφόρων μὲν ἢ ἐγκαθίδρυσις τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ παρουσιάζει δυσχερείας, πρῶτον ἕνεκα τῶν σημαντικῶν ἐξόδων, ἅτινα συνεπάγεται, εἴτα δὲ διὰ τὴν συντήρησιν, ἢ ἄπαιτεῖ· διότι, ὅπως τεθῆ εἰς ἐνέργειαν ἢ πρὸς παραγωγὴν τοῦ φωτός δυναμοηλεκτρικὴ μηχανή, ἕκαστον ἰστιοφόρον δεόν νὰ ἔχη μικρὰν τινα ἀτμομηχανήν, 3 περίπου ἵππων δυνάμεως· πρὸς δὲ τούτοις νὰ φέρῃ πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ ἄνθρακα καὶ ἓνα μηχανικὸν ἱκανὸν νὰ διευθύνῃ τὰς μηχανὰς ταύτας. Ἐνταῦθα ἄρα ὑπάρχουσι πρακτικαὶ δυσχερείαι.

Ἐπὶ τῶν ἀτμοπλοίων ὅμως αἱ δυσχερείαι αὗται ἐκλείπουσιν. Ἐκαστον τούτων φέρει ἰσχυρὰν μηχανήν, τῆς ὁποίας δύναται ν' ἀποσπασθῆ κάλλιστα δύναμις δύο ἢ τριῶν ἵππων χωρὶς νὰ ἐπενεχθῆ αἰσθητῇ ἐπίδρασις εἰς τὴν πορείαν αὐτοῦ· τὴν διευθύνουσιν δὲ τῆς δυναμοηλεκτρικῆς μηχανῆς καὶ τῆς ἠλεκτρικῆς λυχνίας δύνανται νὰ ἐκμάθωσιν αὐτοὶ οὗτοι οἱ μηχανικοὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, καὶ τέλος ἡ ἀξία τῶν μηχανημάτων τούτων εἶναι ἀσήμαντος σχετικῶς πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ πλοίου.

Ὡς πρὸς τὰς ὠφελείας δὲ, εἰσὶ προφανεῖς. Τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς εἶναι ὁρατὸν ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως, καὶ ἐν ὥρᾳ πυκνοτάτης ὁμίχλης· οὕτω δὲ τὸ φέρον αὐτὸ πλοῖον δύναται νὰ παρατηρηθῆ πολὺ μακρόθεν ὑπὸ τῶν πρῶρων τῶν ἄλλων πλοίων. Ἐπειδὴ δὲ τὸ φῶς τοῦτο εἶναι ἱκανῶς ἰσχυρὸν καὶ φωτίζει τὴν θάλασσαν εἰς μακροτάτην ἀκτίνα, οἱ πρῶρεῖς τοῦ φέροντος αὐτὸ ἀτμοπλοίου δύνανται ἐπίσης ν' ἀνακαλύπτωσι μακρόθεν πλοῖόν τι μὴ φωτιζόμενον, ὅπερ ἤθελον προσεγγίσει λίαν ἐπιφόδως.

Τὸ πολεμικὸν ἐντεῦθεν ναυτικὸν δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ παραδεχθῆ τὸν ἠλεκτρικὸν φωτισμὸν, ἅμα μὲν, ὅπως ἐπιτρέπη εἰς πάντα τῶν ξυλίνων καὶ σιδηρῶν αὐτοῦ κολοσσῶν νὰ δεικνύῃ εἰς τὰ λοιπὰ πλοῖα τὴν παρουσίαν του, ἅμα δὲ, ὅπως εὐκολύνῃ τὰς ἐργασίας καὶ κινήσεις, ἃς αὐτὸ τοῦτο μέλλει νὰ ἐκτελέσῃ. Ἡ δύναμις τῶν ἀτμομηχανῶν, αἵτινες κινοῦσι τὰ μεγάλα θωρηκτὰ ἐπιτρέπει εὐκόλως τὴν ἀπόσπασιν τῆς ἀναγκαίας δυνάμεως, ὅπως θέσῃ εἰς ἐνέργειαν μίαν ἠλεκτροδυναμικὴν μηχανήν. Οὕτω τὰ πλεῖστα τῶν θωρηκτῶν ἔχουσιν ἤδη δύο βλητήρας τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, κειμένους τὸν μὲν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ πλευρᾶς, τὸν δὲ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, εἰς τὰ χεῖλη τῆς γεφύρας τοῦ πλοιάρχου ἢ καὶ ὀλίγον ἄνωθεν.

Τὸ θωρηκτὸν τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ **the Tunderer** φέρει μίαν μὲν τῶν ἐστιῶν αὐτοῦ ὠπλισμένην διὰ ἰσχυροῦ ἀνταυγαστήρος καὶ ἡ φωτεινὴ δέσμη, ἣν οὗτος ῥίπτει, δύναται νὰ περιενεχθῆ εἰς ἱκανῶς εὐρὺ διάστημα καὶ νὰ φωτίσῃ τὸν ὀρίζοντα εἰς μεγάλας ἀπ' αὐτοῦ ἀποστάσεις. Δευτέρα ἐστὶ, ἐλάσσονος ὀκλῆς, κειμένη εἰς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου, φωτίζει κατὰ σμικρὰν τινα περιφέρειαν τὰ πέριξ αὐτῆς.

Τὰ πολεμικὰ ναυτικὰ τῆς Ἀγγλίας, Αὐστρίας, Δανίας καὶ Ἰταλίας παρεδέχθησαν τὸ αὐτὸ σύστημα διὰ τὰ θωρηκτὰ αὐτῶν.

Ὅπως γνωρίσωσι δὲ οἱ ἐν τοῖς πλοίοις τῶν διαφόρων ἐθνῶν τὴν ὀκλήν τοῦ φωτός καὶ βασισθῶσιν ἐπὶ τῆς δραστηρότητος τῶν νέων τούτων ἀμυντικῶν μέσων, ἐτέλεσαν πολυάριθμα πειράματα· οἱ μὲν γάλλοι ἐν τῷ κόλπῳ Ζουάν, ἐν Τουλῶνι καὶ Χερβούργῳ· οἱ ἄγγλοι ἐν Χάθαμ· οἱ αὐστριακοὶ ἐν Πόλα· οἱ ρῶσοι ἐν Κρονστάτη, κτλ.

Τὰ πειράματα ταῦτα ἐδείξαν, ὅτι δύναται τις νὰ διακρίνῃ διὰ τίνος διόπτρου πλοῖον μὴ κεχρωματισμένον διὰ ζωηρῶν χρωμάτων ἐξ ἀποστάσεως 7 χιλιομέτρων. Δύναται δὲ νὰ φωτίσῃ φρούριον ἢ θωρηκτὸν ἐξ ἀποστάσεως 3 χιλιομέτρων, ῥίπτων ἐπ' αὐτοῦ φωτεινὴν τινα δέσμην 300 μέτρων πλάτους, ὅπερ ἐπιτρέπει αὐτῷ νὰ ἴδῃ εὐκρινῶς τὰ στόμια τῶν τηλεβόλων τοῦ φρουρίου ἢ τοῦ πλοίου. Ἀπὸ 3 ὡσαύτως χιλιομέτρων δύναται νὰ καταστήσῃ ὁρατοὺς τοὺς ἐρυθροὺς σημαντήρας, τοὺς δεικνύοντας τὰ πλευρὰ διόδου τινὸς μέρη.

Ἡ πεῖρα ἐδείξε προσέτι, ὅτι, ὅταν ἡ ἀπόστασις εἶναι πολλὰ σημαντικὴ, ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος πρὸς παρατήρησιν ὑπόπτου ἐφοκίου οὐκ ἐστὶν ὁ ἀπ' εὐθείας φωτισμὸς αὐτοῦ. Πρέπει κάλλιον ν' ἀρχηταί τις ῥίπτων τὴν δέσμην ὀλίγον ἄνωθεν· διότι αἱ ἐν τῷ ἀέρι αἰωρούμεναι στερεαὶ ὕλαι ἀντανκλώσιν οὕτω τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας ἐπὶ τοῦ ἀναζητουμένου πλοίου καὶ καθιστῶσιν αὐτὸ ὁρατὸν.

Ἀνεξαρτήτως λοιπὸν τῶν τρόπων, οὓς παρουσιάζει πρὸς διάκρισιν τῆς θέσεως τῶν πλοίων εἰς τὰς συνήθειαι

τοῦ πλοῦ περιστάσεις, τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς δέον εἰδικῶς νὰ εὐκολύνῃ πάσας τὰς ἐργασίας καὶ κινήσεις τοῦ πολεμικοῦ. Ἐν ὥρᾳ νυκτὸς βολὴ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς διευθυνομένη ἐπὶ τινος πλοίου, κειμένου εἰς 3 ἢ 4 χιλιομέτρων ἀπόστασιν, τὸ φωτίζει ἱκανῶς, ὥστε νὰ δύναται τις εὐκρινῶς νὰ παρατηρῇ τὰς κινήσεις καὶ τὰ καθ' ἕκαστα αὐτοῦ, ἐν ᾧ τὸ πλοῖον, ἐξ οὗ ἀπέρχεται ἡ φωτεινὴ βολή, μένει ὡς πρὸς τὸ πρῶτον ἐν βαθυτάτῳ σκοτει, ἐκτὸς τοῦ μόνου σημείου, ὅπερ ἐστὶν ἡ φωτεινὴ ἐστία τῆς συσκευῆς. Πᾶς ἤδη ἐννοεῖ τὸ κέρδος, ὃ δύναται ν' ἀρυσθῇ ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν κινήσεων τοῦ πλοίου καὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ πυροβολικοῦ διὰ τῶν ἀκριβῶν καὶ μὴ ἀμοιβαίων τούτων ὁδηγιῶν ἐπὶ τῆς θέσεως, τῶν κινήσεων καὶ τῶν προθέσεων ἐχθρικοῦ τινος πλοίου.

Ὅταν δὲ πρόκηται νὰ φωτίσωσιν ἀντικείμενόν τι, ὅπως διευκολύνωσι τὰς ἐργασίας ἀνδρῶν μελλόντων νὰ ἐκτελέσωσιν ἔργον τι τῆς ὑπηρεσίας, ὡς ἀπόδασιν, στρατιωτικὰς κινήσεις ἐπὶ τῆς ξηρᾶς κτλ. γιγνομένης ἐκτὸς τοῦ πλοίου, ὅπερ φέρει τὴν συσκευὴν, τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς, τὸ ἐκ τοῦ πλοίου τῇ βοήθειᾳ τοῦ φωτοβλητῆρος ἐξακοντιζόμενον, παρέχει θαυμασίας ὑπηρεσίας. Ἰστάμενοι εἰς ἀπόστασιν 2 χιλιομέτρων τοῦλάχιστον δύναται κάλλιστα νὰ φωτίσωσι τὴν εἴσοδον λιμένος ἢ τοὺς προσόρμους παραλίας, ὅπως εὐδοῶσιν ἐπιβάσεις ἢ ἀποβάσεις στρατευμάτων καὶ ὅπως μετ' ἀκριβείας διακρίνωσιν ἢ καὶ προσβάλωσιν ὄχηρά σημεῖα, ὧν ἡ ἐν ὥρᾳ ἡμέρας προσέγγις θὰ ἐκρίνετο δυσχερῆς.

Ἐν εἰρήνῃ δέ, ὡς καὶ ἐν πολέμῳ, ἡ συσκευὴ αὕτη δύναται ἐπίσης νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν μοίραρχον ναυτικῆς τινος μοίρας, ὅπως διαβιβάσῃ ἀδιστακτικῶς τὰς σπουδαίας διαταγὰς καὶ βεβαιούται εἶτα περὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν.

Ἡ ἐπὶ τῶν θωρηκτῶν παραδοχὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ ἐδοκιμάσθη ἱκανῶς τῷ 1873 κατὰ τὸν ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον. Δι' αὐτοῦ οἱ λιμένες τῆς Ὁδησσοῦ, Σεβαστοπόλεως καὶ Ὁρχατῶφ ἠμύναντο ἀπὸ πάσης αἰφνιδίας προσβολῆς παρὰ τῶν τουρκικῶν πλοίων. Οἱ ἐν τῷ λιμένι ἰδίᾳ τῆς Ὁδησσοῦ, ὃν εἶχον ἐφοδιάσῃ διὰ τινων ἠλεκτρικῶν λυχνιῶν καὶ ἐνὸς φωτοβλητῆρος, ἠδυνήθησαν κατὰ τὴν νύκτα νὰ παρατηρήσωσιν ἀπὸ 4 ἢ 5 χιλιομέτρων ἀποστάσεως τὰ μεγάλα πλοῖα, ἅτινα ἐπῆρχοντο, ἵνα προσβάλωσιν αὐτὴν ἀπὸ 2 χιλιομέτρων διέκρινον τὰς ἐπιβάσεις.

Κατὰ τὸν πόλεμον δὲ τῆς Τύνιδος τῷ 1882 οἱ ἠλεκτρικοὶ φανοί, δι' ὧν εἰσὶν ὠπλισμένα τὰ γαλλικὰ θωρηκτὰ, ἐτέλεσαν λαμπρὰς ὑπηρεσίας. Ὁ ναύαρχος Γκουρνάτ μετεχειρίσθη πολλάκις αὐτοὺς, ὅπως ἐνεργήσῃ ἀποβάσεις ἢ φωτίσῃ τὴν εἴσοδον τῶν λιμένων. Οὕτω τὸ εὐδρομον ἢ Ἐπ α γ ρ ὑ π ν ἡ σ ι ς εἶχεν ἐπιφορτισθῆ νὰ φωτίσῃ κατὰ τὴν νύκτα τὴν νῆσον Ταδάρκαν εἰς ὅσα σημεῖα ἐφαίνοντο ὑποπτα ἢ εἰς ἐκεῖνα, ἅπερ εἶχον ἐκλέξῃ, ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν ἀπόδασιν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων.

Καὶ οἱ Ἄγγλοι δὲ τὸ αὐτὸ ἠλεκτρικὸν φῶς μετεχειρίσθησαν τῷ 1882, πρὸς παρασκευὴν τοῦ φοβεροῦ βομβολισμοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅστις κατέστησεν αὐτοὺς κυρίους τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ λυσιτελεστέρα ὁμῶς τῶν ἐφαρμογῶν τοῦ ἐπὶ τῶν θωρηκτῶν ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ τορπιλλοφόρων. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ θωρηκτὰ, παρὰ πάντα αὐτῶν τὸν ἐπιβάλλοντα ὄγκον, τὸν μέγαν ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ τὰ φοβερὰ προσβλητικὰ μέσα, ἅπερ χορηγεῖ αὐτοῖς τὸ νέον πυροβολικόν, ἔχουσιν ἐν τούτοις ἐχθρόν τινα ἀφανῆ καὶ ἀμείλικτον, ἀπειλοῦντα αὐτὰ διὰ στιγμιαίας καταστροφῆς. Ὁ ἐχθρὸς οὗτος εἶναι ἡ τορπίλλη· εἶναι ἡ πλήρης βαμβάκοπυρίτιδος θαλασσία ὄβις, ἣτις τεθεῖσα παρὰ τὸ θωρηκτὸν καὶ ἀναφλεγεῖσα ἐξ ἀποστάσεως δι' ἠλεκτρικοῦ νήματος, ἐκρήγγυται καὶ ἐπιφέρει εἰς τὸ σκάφος τοῦ πλοίου ὑπερμεγέθη ὀπήν, ἣτις δύναται νὰ τὸ βυθίσῃ ἐν βραχεῖ χρόνῳ διαστήματι.

Πρὸς προφύλαξιν λοιπὸν καὶ ἄμυναν κατὰ τῶν καταστρεπτικῶν τούτων προσβολῶν τῶν τορπιλλοφόρων τὰ θωρηκτὰ μεταχειρίζονται πλεῖστα ὅσα μέσα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀποτελεσματικά· ἀλλὰ τὸ τελεσιουργότατον πάντων ἐστὶν ὁ ἠλεκτρικὸς φανός· οὗτος ἔχει τὸ μέγα πλεονέκτημα τοῦ φωτίζειν τὸ διάστημα καὶ ἐπιτρέπει τὴν κατόπτευσιν τοῦ ὀρίζοντος, τὴν ἀπὸ μεγάλης τε ἀποστάσεως διάκρισιν τῆς προσεγγίσεως καὶ τὴν ματαίωσιν τῶν προσπαθειῶν τῶν τρομερῶν τούτων προξένων τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Ι Χ ΒΛΑΣΗΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΣΑΑΔΗ.

Ἐπῆρχον ἐν Αἰγύπτῳ δύο ἀδελφοί. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτο δοῦλος τοῦ Σουλτάνου, ὁ δ' ἄλλος ἐκέρδιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν του. Εἶπε δὲ ποτε ὁ πλούσιος πρὸς τὸν πτωχόν: «Διατὶ δὲν γίνεσαι δοῦλος τοῦ Σουλτάνου, ἵν' ἀπαλλαγῇς τοῦ κόπου τοῦ νὰ ἐργάζησαι;» Ἴν' ἀπαλλαγῇς τοῦ αἰσχους τοῦ νὰ δουλεύῃς, διότι οἱ σοφοὶ εἶπον: «Τὸ νὰ τρώγῃ τις τὸν ἄρτον τοῦ καθήμενος εἶνε προτιμότερον τοῦ νὰ φορῇ χρυσοῦν ζώνην καὶ νὰ ὑπηρετῇ ὄρθιος ἄλλους τρώγοντας.

Νὰ ζυμῶνῃ τις μετὰ τὴν χεῖρά του τὴν ἄσβεστον εἶνε προτιμότερον τοῦ νὰ κρατῇ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στηθοῦς του ὅταν εὐρίσκηται ἐνώπιον τοῦ ἐμίρου.

Τὸ σῶμά μου συχνὰ μοὶ ἐπαναλαμβάνει: «Τὶ θὰ φάγω τὸ θέρος, καὶ τί θὰ ἐνδυθῶ τὸν χειμῶνα;» Ἄνθρωπε, μετὰ ἀδηφάγον κοιλίαν εὐχαριστοῦ μετὰ ξηρὸν ἄρτον καὶ πενιχρὸν φόρεμα, ἵνα μὴ κλίνῃς τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον κυρίου.

—Δερβίσης τις πεφημισμένος διὰ τὸ ὅτι αἱ προσευχαί του εἰσηκούοντο παρὰ τῷ θεῷ, ἐφθασεν εἰς Βαγδάτιον. Εἰδοποίησαν δὲ περὶ τούτου ἀμέσως τὸν Ἐδτζάχ, τὸν υἱὸν τοῦ Γιαουσέφ, ὅστις τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τῷ εἶπε:

«Προσευχήσου τῷ θεῷ ὑπὲρ ἐμοῦ: Ὁ δερβίσης ὕψωσε τὰς χεῖράς του καὶ εἶπεν: Ὡ θεέ μου! λάβε τὴν ψυχὴν του». Ὁ Ἐδτζάχ ἠρώτησε μετὰ τρόμου. «Πρὸς θεοῦ, τί εὐχὴ εἶνε αὕτη;» Ὁ δὲ δερβίσης ἀπήντησε: «εἶνε εὐχὴ σωτήριος διὰ σὲ καὶ διὰ ἄλλους τοὺς μουσουλμάνους».

Ἐπῆρθε! ὅστις μεταχειρίζεται τὰς δυνάμεις σου διὰ νὰ καταπιέζῃς τοὺς ἀσθενεστέρους σου, ἕως πότε θὰ πράττῃς τοῦτο; εἰς τί σοὶ χρησιμεύει ἡ κυριαρχία τοῦ κόσμου; προτιμότερον διὰ σὲ εἶνε ν' ἀποθάνῃς παρὰ νὰ βασανίζῃς τοὺς ἀνθρώπους.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐάν δὲν εἶχομεν πεντάπασι ἐλαττώματα, δὲν θά ἐλαμβάνομεν τότεν εὐχαρίστησιν νά παρατηροῦμεν αὐτὰ εἰς τοὺς ἄλλους.

* *

Οἱ κακοὶ εἶνε ἐν τῷ κόσμῳ διὰ νά ἐνισχύωσι τὴν ὑπομονὴν τῶν καλῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Νομίσματα καὶ Μετάλλια τῆς Ἐπτανήσου πολιτείας καὶ τῆς προσωρινῆς τῶν Ἰονίων Νήων παρὰ τῶν Ἀγγλων κατοχῆς, ὑπὸ Παύλου Δάμπρου. Ἀθήνησι, τύποις τῶν ἀδελφῶν Περρῆ. 1884.

Τὸ ὀλιγοσέλιδον τοῦτο βιβλίον τοῦ διακεκριμένου νομισματολόγου κ. Π. Δάμπρου νεωστὶ ἐκδόθεν περιέχει εἰκοσι καὶ ἐν νομίσματα καὶ μετάλλια κοπέντα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἐπτανήσου Πολιτείας καὶ τῆς προσωρινῆς ἐπὶ τῶν Ἰονίων νήσων ἀγγλικῆς κατοχῆς. Καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ὡς ὅλα τοῦ αὐτοῦ συγγραφῆως διακρίνονται διὰ τὴν ἀκριβῆ τῆς ἀντιγραφῆς καὶ τῶν ἱστορικῶν πληροφοριῶν ἐνὸς ἐκάστου. Ἐν τέλει τοῦ βιβλίου εὗροται καὶ πινάξ τῶν εἰκόνων τῶν νομισμάτων καὶ μεταλλίων χαραχθέντων λίαν ἐπιτυχῶς παρὰ τῷ λιθογραφεῖῳ τοῦ κ. Γρουνόμαν. Διὰ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ἐκδόσεων ὁ σεβαστὸς κ. Π. Δάμπρος δόνον προσφέρει σπουδαίωτάτην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην. Ὁ κ. Δάμπρος ἐν ἄλλῃ πραγματείῃ θέλει περιγράψει τὰ ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς προστασίας κοπέντα νομίσματα τοῦ Ἰονικοῦ Κράτους.

Κρυσταλλώματα. Ὁ κ. Π. Γ. Ραυτόπουλος ἀγγέλλει συλλογὴν στοιχείων λυρικῶν ἐκδοθησομένων τὸ πρῶτον 15 ἡμέρας τοῦ προσεχοῦς Μαΐου. Θὰ τιμᾶται 1 φράγκον.

Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις. Ἰπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἀγγέλλεται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου ἡ ἐκδόσις περιοδικῆ κατὰ δεκαπενθημερίαν εἰς σχῆμα 4ον, ἐν ᾗ θά ἀναγράφονται ἡθῆ, ἔθιμα, παραδόσεις, δημοτικὰ ἄσματα, πραγματεῖαι τὴν Ἑλλάδα καὶ μόνον ἀρροῦνται καὶ διηγήματα πρωτότυπα ἢ καὶ ἐκ μεταφράσεως ὑπόθεσις Ἑλληνικῆν ἔχοντα. Ἡ συνδρομὴ εἶνε ἐτησίαι φρ. 4.

Τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου. Βιβλίον τοῦ λαοῦ. Θεὸς — Ἀδὸς, — ἀκίψις — ἐνέργεια. Μετάφρασις ἐλευθέρα. ἐν Πάτραις 1884.

Τὸ ἀνωτέρω βιβλίον εἶνε ἐκ τῶν τοῦ Ἰταλοῦ μεγάλου συγγραφῆως Ἰωσήφ Μαντζίνῃ διακρινόμενον ὡς τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων του διὰ τὸ φιλελεύθερον τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν του. Ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἐργάτας μὲ τὴν γλώσσαν των περὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ὀφειλῶν, ἐλευθερίας, ἰσότητος, ἀδελφότητος... Ἐκαστον κεφάλαιον ἐγκλείει ἰδίαν ὑψηλὰ ἀναρριπίζον τὸ αἰσθητικὸν τοῦλαοῦ, ὅστις οὐδέποτε ἐστερηθῆ ἐξόχων ἀνδρῶν ὑποστηρικτῶν τῶν δικαιωμάτων των. Συνιστᾶμεν θερμῶς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου τιμημένου μόνον δραχμῆς.

Ἡερὶ τῶν Ἐμποροδικαίων. Ἰπὸ Σ. Ζαβιτσάνου. Ἐν Ναυπλίῳ τύποις Σταυρινουπόλου 1884. Διὰ τῆς μικρᾶς ταύτης πραγματείας ὁ φιλόσοφος ἐν Ναυπλίῳ κ. Ζαβιτσάνος συνηροῖ ὑπὲρ τῆς μὴ καταργήσεως ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἐμποροδικαίων πολλὰς καὶ ὀρθοτάτας σκέψεις καὶ ἐπιχειρήματα προβάλλον εἰς τὴν μετὰ τήσιν προσοχῆς γειραμμένην πραγματείαν του.

Τῆ 25 Μαρτίου ποίημα. Π. Ματαράγκα ἐν τῷ ἀθῆντι ὑπὸ τῆς ἐν Βραζιλίᾳ Ἑλληνικῆς κοινότητος συμπόσιῳ Ἐν Βραζιλίᾳ 1884. Ὁ κ. Π. Ματαράγκας εἶνε γνωστὸς εἰς τὸν Παρισίον διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς ποιήσεις του, αἵτινες οὔτε αἰσθητικῶς στεροῦνται, οὔτε ζωνρῆς φαντασίας εἰς καὶ τὸ ἀνά χεῖρας πατριωτικώτατον ποίημα ὅπερ ἐν κομφῆ περιεκλύμμητι εἰκονίζοντι τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέραν τοῦ ζυγοῦ ἐπὶ μάλλον προστελῶναι τὸν ἀναγνώστην.

Ἀφῆται τῆ 25 Μαρτίου 1884. Π. Κ. Ἀποστολίδου. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Ἀττικῶν Μουσείων 1884. Ἐκδόσις ἐκλεκτῆ. Τὸ κομψὸν τοῦτο τομιδίον περιλαμβάνει ἐν εἰδῆι προλόγου σύντομον ἄριστον τοῦ 1821—1884 μετὰ φλογερῶ αἰσθητικῶς καὶ ποιητικῶν εἰκόνων γειραμμένην, ποίημα ὁμοίως φλογερῶ πατριωτισμοῦ ἀπαγγελθὲν τῆ προσκλήσει τῆς ἐπιτροπείας τοῦ Δήμου ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Θεμιστοκλέους ὡς καὶ ὅσο ἔπειρα τὸ μὲν εἰς τὸν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην θανόντα ἀγωνιστὴν Ν. Σκούρτην τὸ δὲ ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν κειμηλίων τοῦ Ἀγῶνος ὡσαύτως μαρτυροῦντα τὴν ὑπαρξοῦσαν θερμῶ καὶ εὐγενεῶς πατριωτισμοῦ τοῦ φιλομουτοῦ τοῦ γείτονος Πειραιῶσιζου κ. Ἀποστολίδου, ὅστις ἐξ ἴσου λατρεῖται τὸς Μούσας καὶ τὸν Ἰπποκράτην.

Ἀττικὸς Ὁρίζων περιοδικὸν σύγγραμμα παιδίον, ἐκδοθῆμενον δις τοῦ μηνὸς ὑπὸ Ν. Ἀντωνοπούλου τῆ συμπράξει πολλῶν λογίων. Ἐν Ἀθήναις 1884.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Μία ἑκπλήξις σελ. 17.

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο καλλιτέχνημα παριστᾷ ἀφελῆ καὶ ὀρεικὴν κόρην, ἥτις ἐλθοῦσα ν' ἀρδεύσῃ ὑδὸν παρὰ τὸ φρέαρ, ὄρσοιράν πρῶϊαν τοῦ ἔαρος, ἐκπληκτος ἀνασύρει τὸν υἶν τῆς Ἀφροδίτης τὸν μικρὸν ἔρωτα, ὅστις διὰ τῶν γλυκυτάτων βλεμμάτων του σαγηνεύει τὴν ἀθάνατον παρθένον ἡδῶις μειδιῶσαν ἄλλ' ἀγοῦσαν πᾶσαν ἰχθυοῖ εἶνε οἱ δεσμοὶ τοῦ παιδοῦρου τούτου παιδίον.

Ἰδομενεὺς Βιτωρῆς σελ. 21

Ὁ μέγας οὗτος εὐεργέτης τοῦ πρὸς δάδοτον τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων συλλόγου διὰ ἀκαθῆκης αὐτοῦ καταθεμιμένης εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἀφίνει ἄπασι τὴν περιουσίαν του μετὰ θάνατον εἰς τὸ ἀνα σωματεῖον εἰς ὃ προσέφερε πρὸ τινος χρόνου 25,000 χιλιάδας φράγκων.

Ὁ Ἰδομενεὺς Βιτωρῆς θεράπων τοῦ Ἐρμού ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἶχε ἀμεριβθῆ ἐκ νεαροτάτης ἡλικίας εἰς τὸ ἐμπόριον εἰς ὃ ἀπέπρεψε διὰ τῆς φιλεργίας τῆς τιμιότητος καὶ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων του πολλὰ ἀποθησαυρίσας κατὰ τὸν μακρὸν ἐμπορικὸν βίον του ὅπως ἡμέραν τινα ἀκαθῆται αὐτὰ ὅλα ὑπὲρ τῆς προσόδου τῆς ἀγαπητῆς πατρίδος του ὡς καὶ ἐγένετο.

Διὰ τὴν ὑψίστην ταύτην πράξιν του ἥτις ὄντως τιμᾷ τὴν φιλοπατριάν του καὶ ὁ Σύλλογος τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἔσπευσε ν' ἀναθέτῃ τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς προτομῆς του εἰς τὸν ἀριστον ἡμέτερον καλλιτέχνην κ. Γ. Βροῦτου ἥς ἐπιτυχῆς ἀντίγραφον δημοσιεύεται σήμερον ἐν τῷ Ἀττικῷ Μουσείῳ.

Ἀλληλογραφία «Ἀττικῶν Μουσείων».

Σ. Ζ. Κέρκυραν. Αἱ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν τοῦ Α'. ἔτους ταχυδρομικῶς λαμβάνετε 8 τεύχη τοῦ Β'. ἔτους δι' 8 συνδρομητῆς, ὡς καὶ 11 ἀκέραιον ἀριθμῶν τοῦ Α'. ἔτους, Γ. Κ. Χανία. Θὰ συμμορφωθῶμεν τῇ ἐπιστολῇ σας. Ν. Δ. Θήρον. Ὁμοίω Σ. Σ. Χίος. Εἰς τοὺς 12 συνδρομητῆς προστεθῆ καὶ ὁ κ. Ι. Α. τὸ ὅλον ἡδῶ 13 ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὸ τεύχος του. Ἀποδείξει νομιζόμεν περιττὰς νά σᾶ πέμψωμεν δύνασθε νά ἐκδόσθε ταυτάς καθὸ γενικῆς ἀντιπροσώπου τοῦ περιῶδου αὐτοῦ καὶ νά ζητήσθε φρ. χρυσᾶ ὡς σημειοῦται ἐν τῇ ἐξωφύλλῳ. Δ. Σ. Μυτιλήνη. Τὰς εἰσπράξεις δέον ν' ἀρχίσθε ἄμα τῇ λήψει καὶ τοῦ Β'. τεύχους ἀνευ ἀναβολῆς, διὰ τελευταίαν φορᾶν ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἡ συνδρομὴ εἶναι πληρωτέα. Μ. Ν. Μυτιλήνη. Ἀδυνατοῦμεν νά εὐχαριστήσωμεν καὶ τοὺς 32 συνδρομητῆς μας. Κατ' ἀρχὴν ποιήματα πλὴν τῶν τακτικῶν συντακτῶν δὲν δημοσιεύομεν. Εὐχαρίστας δὲ θά ἐδημοσιεύομεν διατριβάς συμφώνους τὸ πνεῦμα τοῦ περιῶδου. Γ. Π. Βάλον. Ἡ παραγγελία σας ἐξετελέσθη σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ν. Β. Θεσσαλονικίη. Τὰ χρήματα ἐλήφθησαν. Τὰ 5 τεύχη τοῦ Β'. ἔτους διὰ τοὺς συνδρομητῆς σας ἐπέμψαμεν. Κ. Γ. Γαλάζιον. Τὰ φύλλα ἐπέμψαμεν πρὸ πολλοῦ τὰ ἐλλείποντα τοῦ Π. Α. γράματέ μας νά πέμψωμεν πρὸς ὑμᾶς ὡς καὶ τοῦ Β'. ἔτους. Α. Δ. Β. Manchester. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὸν Α'. τόμον καὶ τὸ Α'. τεύχος τοῦ Β'. J. J. New York. Ὁμοίως, σᾶς εὐχαριστοῦμεν. G. S. Marseille. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὰ 17 τεύχη τῶν συνδρομητῶν τοῦ Β'. ἔτους ἀναμένομεν δὲ καθαρῶς γεγραμμένας τὰς ἀευθύνσεις των ἵνα κάμωμεν ἐνὸς ἐκάστου ἰδικατέρως.

Τ. Φ. Βουκουρέτιον. Τὸ Β'. ἔτος ἀρχεῖται ἀπὸ Μαρτίου 1884—Φεβρουαρίου 1885. τὸ Α'. φύλλον σᾶς ἐπέμψαμεν ἄμα τῇ ἐκδόσει του. Σ. Κ. Αἰτωλικόν. Εἰς τὸ Univers illustré ἐγράψαμεν. Κ. Γ. Γαλάζιον. τῆ κ. Π. Σ. θά πέμψωμεν τὰ ἐλλείποντα. Δ. Σ. Ἰσμακλίαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θά συμμορφωθῶμεν τῇ ἐπιστολῇ σας. Γ. Ζ. Κέρκυραν. Ταχυδρομικῶς σᾶς ἐγράψαμεν. Α. Μ. Ἀλεξανδρείαν. Κατὰ λάθον ἐτέθη καὶ ἡ ἰδικὴ σας ἀπόδειξις καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀευθύνσεως. Τὸ Α'. ἔτος ἐπέμψαμεν εἰς ὅλους ἐνεργήσατε τὰ δέοντα. Π. Φ. Σαρᾶντα Ἑκκλησίας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὰ 4 τεύχη τῶν συνδρομητῶν. Σ. Α. Κων/πολις. Ἡ συνδρομὴ ἐλήφθη ταχυδρομικῶς σᾶς ἐπέμψαμεν τὸ φύλλον ὡς καὶ ἀγγλικῆς. Γ. Κ. Ζ. Οὐζοῦν Τσαρᾶι ὁμοίως. Α. Ε. Φιλιππουπόλι. Τὸ φύλλον σᾶς ἐπέμψαμεν, ταχυδρομικῶς λαμβάνετε καὶ ἀγγλικῶν ἐνεργήσατε τὰ δέοντα. Β. Β. Ἀμριστακ ὁμοίως Σ. Ζ. Ναύπλιον. Σᾶς ἐγράψαμεν Α. Ι. Δ. Σκόπελον τὸ φύλλον ἐπέμψαμεν λυπούμεθα ὅτι ἐξ ἐσφαλμένης ἀευθύνσεως προσήλθεν ἡ βραδυτῆς περὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, οὗ ἡ ἑλλειψις θά ἦτο διὰ φιλόμουτον δεσποινίδα ὡς ὑμεῖς εἰς ἄκρον ἐπαιστητή Α. Ρ. Τεργέστην ταχυδρομικῶς σᾶς ἐγράψαμεν.